

Πολυεθνική συναίνεση τρόμου

Τα αποτελέσματα της πρόσφατης συμφωνίας μεταξύ ΟΗΕ και ιρακινού κράτους ήταν λαμπρά και άμεσα για τους ενδιαφερόμενους: η τιμή του πετρελαίου έπεσε, και αναμένεται να πέσει ακόμη περισσότερο, αν, μετά την άρση του εμπάργκο -εφόσον εφαρμοστούν οι όροι της συμφωνίας- αυξηθούν οι εξαγωγές πετρελαίου από το Ιράκ.

Η συμφωνία επιτεύχθηκε μετά από τις συνδυασμένες κινήσεις των κυβερνήσεων της Γαλλίας, της Ρωσίας και της Κίνας (με την ανοχή της γερμανικής και της ιαπωνικής κυβέρνησης). Και

- αν η κινέζικη γραφειοκρατία δουλεύει για τη συντήρησή της μέσω της προσέγγισης με τη Ρωσία και την Ευρωπαϊκή Ένωση,

- αν η Ρωσία βλέπει την κρίση στον Περσικό ως ιδανικό αντίβαρο για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει σχετικά με τις βλέψεις της στα πετρέλαια της Κασπίας,

- αν από τον Περσικό ως την Μοσούλη, το Κιρκούκ και την Κασπία λέξεις όπως Κούρδος, Άραβας, Τούρκος, Γεωργιανός ή Αρμένιος είναι ψευδώνυμα συμφερόντων που αφορούν στα παιχνίδια της παγκόσμιας αγοράς,

- αν, μάλιστα, όλοι οι "μεσολα-

βητές για μια ειρηνική επίλυση" έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα στο Ιράκ,

στην ενδεικτική περίπτωση της Γαλλίας, τουλάχιστον, τα πράγματα γίνονται παραπάνω από εμφανή: Τα "γαλλικά εθνικά συμφέροντα" φέρουν τα ονόματα της Τοτάλ και της Ελφ Ακίέν, των δύο πετρελαϊκών εταιρειών που έχουν κάνει σημαντικές επενδύσεις σε Ιράκ και Ιράν. Από τις επενδύσεις αυτές τίγονται άλλες εταιρείες, των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Οι τελευταίες, λόγω της επιβολής του εμπάργκο, αποκλείστηκαν εμπορικά από τον Σαντάμ και τώρα, με μία ενδεχόμε-

νη άρση (του εμπάργκο), κινδυνεύουν να κλονιστεί η κυριαρχία τους στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου. Ένας επιπλέον λόγος ανταγωνισμού είναι τα 3,44 εκατομμύρια βαρέλια που παράγει καθημερινά το Ιράν. Ο αμερικανικός νόμος Ντ' Αμάτο, που φτιάχτηκε για να ικανοποιήσει το ισραηλινό κράτος και απαγορεύει την εμπορία περσικού πετρελαίου, παραβιάζεται από την Τοτάλ.

Πολλοί λένε πως με τη συμφωνία που υπογράφηκε διασφαλίζεται η ειρήνη, αλλά όλα γίνονται ξεκάθαρα μέσα από τα λόγια του Μπλερ: η συμφωνία με τον Σαντάμ δεν είναι παρά "ένα απλό κομμάτι χαρτί".

Άλλοι, "εξυπνότεροι", αποφαινόμενοι ότι οι ΗΠΑ ηττήθηκαν διπλωματικά κι ότι αυτό το γεγονός φανερώνει πως ήρθε το τέλος της "ε-

ποχής του μονοπολισμού", δηλαδή, της αμερικανικής κυριαρχίας.

Ωστόσο, είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με μια αναδιανομή και ένα νέο διακανονισμό μεταξύ παλιών και νέων εταίρων. Παρατηρούμε πράγματι ότι διαμορφώνεται ένα μπλοκ σύμφωνο και ένα μπλοκ ενάντιο με τις αμερικανικές επιδιώξεις (και μάλιστα το πρώτο απέτυχε προς το παρόν). Όμως στο σκηνικό αυτό, ενώ οι πρόσκαιροι συμμαχικοί σχηματισμοί μπορεί να εκφράζονται με παραπλανητικούς όρους (η Κίνα ονομάζεται από τη Ρωσία "στρατηγικός εταίρος"), η γενική εικόνα μάς γυρίζει έναν αιώνα πίσω, όταν οι εθνικοί καπιταλισμοί άλλαζαν ταίρι για δεκαετίες, πριν οδηγηθούν μέσα από σχετικά τυχαία μπλοκ (που άλλαξαν κι αυτά καθ' οδόν) στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Μολαταύτα, σήμερα, μία παγκόσμια σύρραξη είναι απίθανη. Οι συμφωνίες συμφωνούνται και οι πόλεμοι αποσοβούνται, προς στιγμήν, ή ελέγχονται, αν συμβούν, μέ-

Συνέχεια στη σελίδα 2

Καπιταλιστικός φονταμενταλισμός...

Η διαδικασία εξέλιξης των ελληνοτουρκικών σχέσεων έχει περάσει από διάφορα στάδια και φάσεις. Οι "εντάσεις" εναλλάσσονται με "υφέσεις" με μαθηματική ακρίβεια (1977 το Χόρα, 1987 το Σισμίκ, 1997 Ίμια, για να αναφέρουμε τις πιο κορυφαίες εντάσεις αυτού του διαστήματος). Το να προσεγγίζει κανείς το ζήτημα μονομερώς στις σημερινές συνθήκες, είναι βέβαιο πως τα όποια συμπεράσματα θα είναι άστοχα. Είναι φανερό πως οι ελληνοτουρκικές σχέσεις από τις αρχές της δεκαετίας του '90, επηρεάζονται και διαμορφώνονται μέσα σε ένα καινούριο γεωπολιτικό καθεστώς. Η "πτώση του ανατολικού μπλοκ" είναι η αιτία και η αφορμή για την ανακήρυξη, δια στόματος Τζορτζ Μπους, της νέας παγκόσμιας τάξης.

Σε πρώτη φάση εκφράστηκε με πολιτικο-στρατιωτικούς όρους (πόλεμος στον Κόλπο, γιουγκοσλαβικό) και στη συνέχεια βεβαίως με οικονομικούς καθώς σήμερα έχουμε την άκρατη διεθνοποίηση του καπιταλισμού και τη διεθνοποίηση της κυριαρχίας. Βασικός μηχανισμός και συνάμα εγγυητής της νέας τάξης και της εξέλιξής της είναι το ΝΑΤΟ. Η αναδιάρ-

... και ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός στα πλαίσια των νέων συνθηκών

θρωσή του και ο επαναπροσανατολισμός του στις νέες συνθήκες καθώς και του ρόλου που καλείται να παίξει με κυρίαρχη δύναμη τις Η.Π.Α. ήταν και παραμένει μια διαδικασία που μέχρι στιγμής κορυφώθηκε σε αυτό που κυριάρχησε (ευθέως και στις ελληνοτουρκικές σχέσεις) και παρουσιάστηκε το προηγούμενο διάστημα σαν "νέα δομή" του ΝΑΤΟ.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η ένταση που εκφράστηκε (και θα εκφράζεται και στο μέλλον) στις ελληνοτουρκικές σχέσεις ήταν ουσιαστικά για το καλύτερο "πλάσισμα" στο ρευστό, έτσι κι αλλιώς, νέο διεθνές σκηνικό. Στην κάθε χώρα ξεχωριστά, βεβαίως, της δίνει τη δυνατότητα για τη μεγαλύτερη δυνατή αξιοποίηση και εκμετάλλευση της γεωστρατηγικής και οικονομικής θέσης που έχει. Μια θέση που μέσα σ'

αυτό το νέο σκηνικό αποκτά μια νέα δυναμική.

Δεν μπορούμε να μιλάμε σήμερα για ιστορικές διαφορές και αναφορές στο πλέγμα των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Ο διακρατικός ανταγωνισμός των δύο χωρών δεν μπορεί να είναι "εθνικός" και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να είναι κοινωνικός.

Τόσο οι εθνικές κορώνες διάφορων ελληναράδων, όσο και οι πατριωτικές άριες διάφορων εφησυχασμένων (στο κοινωνικό - επαναστατικό ζήτημα) και βολεμένων από κοινωνική και οικονομική θέση, πρώην και νυν αριστερών, δεν μπορεί παρά να είναι είτε άλλοθι κοινωνικής και προσωπικής επιβεβαίωσης, είτε το υπόλοιπο μιας σκέψης και μιας μεθόδου αντιμετώπισης κι ερμηνείας της πραγματικότητας που ανήκει -και πρέπει να ανήκει- στο παρελθόν.

Η σημερινή ζοφερή πραγματικότητα στις κοινωνίες και των δύο χωρών δεν είναι αποτέλεσμα "ιστορικών διαφορών" ή "εθνικών δικαίων, αλλά ακριβώς η άγρια επιβολή της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας που θα μπορούσε να ονομαστεί καπιταλιστικός φονταμενταλισμός.

Γ.Κ.

Κείμενο του subcomandante Marcos

Σε κείμενό του στην μεξικανική εφημερίδα La Jornada της 24ης Φλεβάρη γράφει για την παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας, τη μνήμη ως όπλο αντίστασης (το θαμμένο κλειδί) και τα χίλια πρόσωπα των πολιτικών που πρέπει να έχουν για να διαχειριστούν την εισβολή της λογικής του εμπορεύματος στην κοινωνία.

Σήμερα δημοσιεύουμε το πρώτο μέρος του κειμένου, και την επόμενη εβδομάδα θα ακολουθήσει του δεύτερο.

★ Για 3η εβδομάδα συνεχίζουν την επίσημη εργασία οι εργαζόμενοι των εταιρειών Atik & Great SA διεκδικώντας δεδουλευμένα των ετών '96, '97 και '98 (συνολικά 16 μήνες) από τους καπνεμπόρους Βιτάλη και Χαρθαλιά. Ο διευθυντής της επιχείρησης Χατζής Αναγνώστης, απείλησε ότι αν συνεχιστεί η απεργία θα κλείσει το εργοστάσιο.

★ Η Ινδονησία ζήτησε από τις μεγάλες δυνάμεις της Δύσης έκτακτη οικονομική βοήθεια για να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση που εξελίσσεται πλέον σε αυξανόμενο κύμα κοινωνικής ανιδρύσεως. Η κατάρρευση του εθνικού νομισματός έχει προκαλέσει εκρηκτική αύξηση των τιμών και έξαρση του πληθωρισμού. Στις περισσότερες πόλεις της Ινδονησίας έχουν ξεσπάσει ταραχές από εξαγριωμένους διαδηλωτές. Η κυβέρνηση του προέδρου Σουχάρτο κρατά κλειστά τα χαρτιά της αναφορικά με το σχέδιο σύστασης νομισματικού συμβουλίου που θα συνδέσει την ρουπία με το αμερικανικό δολάριο. Το σχέδιο έχει προκαλέσει την αντίδραση του ΔΝΤ και των περισσότερων κρατών-μελών του Ομίλου των Επτά.

★ Τη δημιουργία μιας νέας ειρηνευτικής δύναμης στη Βοσνία, η οποία θα πάρει τη σκυτάλη από τη Σταθεροποιητική Δύναμη τον Ιούνιο, αποφάσισε το Συμβούλιο του ΝΑΤΟ. Η νέα ειρηνευτική δύναμη θα έχει αριθμητικά το ίδιο προσωπικό με τη Σταθεροποιητική Δύναμη (35.000 άνδρες) ως τις προεδρικές και βουλευτικές εκλογές του Σεπτεμβρίου.

★ Στην έβδομη εβδομάδα της μπαίνει η απεργία πείνας των κρατούμενων μελών του ΡΚΚ που άρχισε στις 7 Ιανουαρίου στις φυλακές Κερασούντος. Η διοίκηση των φυλακών είχε δεχτεί αρχικά να συναντηθεί με τους κρατούμενους απεργούς πείνας, η συνάντηση όμως δεν πραγματοποιήθηκε ύστερα από την αρνητική στάση του γενικού εισαγγελέα. Η κατάσταση των κρατούμενων απεργών πείνας έχει επιδεινωθεί ενώ για μερικούς η κατάσταση κρίνεται ως ιδιαίτερα κρίσιμη.

★ Επίθεση πραγματοποιήσε την Πέμπτη 18/2 η τουρκική αστυνομία στα κεντρικά γραφεία της εφημερίδας Κουρτουλούς στην Κωνσταντινούπολη, με πρόσχημα την διεξαγωγή έρευνας. Συνολικά συνελήφθησαν 34 άτομα, εκ των οποίων οι 22 είναι εργαζόμενοι στην εφημερίδα. Η επίθεση αυτή έρχεται μετά τη δολοφονία, πριν από μερικές εβδομάδες, του ανταποκριτή της Κουρτουλούς στα Άδανα, Μεχμέτ Τοπάλογλου. Οι εργαζόμενοι στην εφημερίδα, αρχικά απώθησαν τους αστυνομικούς και έστησαν οδοφράγματα. Η αστυνομία έσπασε τελικά την πόρτα του κτιρίου και επιτιθέμενη με γκλοπ προχώρησε σε ομαδικές συλλήψεις και τραυματισμούς.

Πηγή των παραπάνω ειδήσεων: «Μαύρα Μεσάνυχτα Έχουμε» Νο 4

Πολυεθνική συναίνεση τρόμου

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

σα σε ένα κλίμα παγκόσμιας συναίνεσης μεταξύ πολυεθνικών εταιρειών. Οι εθνικοί καπιταλισμοί αποτελούν παρελθόν, καθώς τα κέρδη της όποιας Τοτάλ εξαρτώνται όλο και στενότερα από πολυεθνικούς σχηματισμούς.

Ο Πόλεμος του Κόλπου του '91 ήταν μια οριακή στιγμή. Ανέδειξε την "νέα παγκόσμια τάξη", την επιβολή της καπιταλιστικής ηγεμονίας στον πλανήτη με νέους όρους. Απέδειξε την ισχύ ενός βασικά του μέσου επιβολής αυτής της ηγεμονίας: των ΜΜΕ.

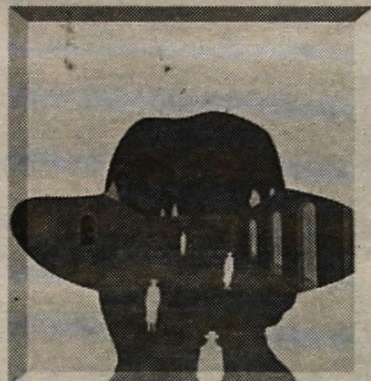
Η διαφορά, 7 χρόνια μετά, αποδίδεται απροκάλυπτα με τα λόγια των πρωταγωνιστών της πρόσφατης κρίσης του Περσικού: "στο εξής η επίδειξη και μόνο της ισχύος θα είναι αρκετή, ώστε η χρήση της να μην είναι απαραίτητη". Η τρομοκρατία των κυρίαρχων νομιμοποιείται διεθνώς.

Το '97 είναι πιο τρομακτικό από το '91, αφού χρειάστηκε να μετρήσουμε 7 χρόνια για να ασχοληθούμε με το διπλασιασμό του ποσοστού της παιδικής θνησιμότητας στο Ιράκ, με το γεγονός ότι ένα στα τρία παιδιά υποσιτίζονται, με το ότι χρειάζεται 25πλάσιος αριθμός φαρμάκων απ' αυτόν που διατίθε-

ται στους κατοίκους του Ιράκ και πως το νερό σπανίζει και το ηλεκτρικό παρέχεται με πολλές ελλείψεις. Έπρεπε να μάθουμε πρώτα για τα 8 προεδρικά παλάτια, για το αλισβερίσι με τα βιολογικά όπλα, για τα πυρηνικά οπλοστάσια... Και η ροή της «ενημέρωσης» είναι επιλεκτική και καθόλου ουδέτερη.

Την ίδια στιγμή, στη Σούδα, στο Άκτιο, στον Άραξο, στο Ιντσιρλίκ, στο Αβιάνο και στο Ράμσταμ χιλιάδες άνθρωποι παρακολουθούν από τις οθόνες τους το παγκόσμιο δράμα. Τον ΟΗΕ να μεσολαβεί, τον Κλίντον να απειλεί, την ανθρωπιστική βοήθεια να φτάνει. Ωστόσο, κάποια στιγμή η αυλαία σηκώνεται και η ιστορία εισβάλλει αμείλικτη στην πλατεία.

B.E.

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε και διανέμεται δωρεάν από την Καβάλα το 6ο ενημερωτικό Δελτίο των Απογόνων του Λήσασταρχου Νταβέλλη. Περιέχει ειδήσεις, σχόλια και γεγονότα, καθώς και κείμενα για την παγκόσμια διάσκεψη στο Κιότο, για το περιβάλλον στην Ελλάδα, για το ναυάγιο Flare, και για τους Ολυμπιακούς της Αθήνας. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 51889, Τ.Κ. 14502 Αθήνα.

★ Το φυλλάδιο από το αναρχικό περιοδικό ΟΤΑΝΙΣ με θέμα "Αθήνα Ολυμπιάδα 2004". "Το πως θα αντισταθούμε στην Ολυμπιάδα, το πως θα πείσουμε ένα ευρύτερο κοινωνικό σύνολο να αντισταθεί στην νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα γενικότερα αποτελεί ένα ανοικτό στοίχημα. Χρειάζεται σίγουρα φαντασία αλλά και κατάλληλη γνώση ώστε να χρησιμοποιηθούν κατάλληλα και ανάλογα οι εμπειρίες και οι αγώνες άλλων συντρόφων που έδωσαν όταν οι Ολυμπιακοί Αγώνες έγιναν στις πόλεις τους."

Τεύχος δεύτερο, ΧΕΙΜΩΝΑΣ 1998

★ Το δεύτερο τεύχος του δελτίου των "Εργαζόμενων στο δρόμο". Διανέμεται δωρεάν στα φανάρια, χέρι με χέρι, σε βιβλιοπωλεία και σε άλλους χώρους. Από το προλογικό σημείωμα αντιγράφουμε: "Το στοίχημα που έχουμε βάλει εδώ και καιρό συνεχώς ανανεώνεται μέχρι ο πολυπόθητος πόλος αντίστασης στην εργασιακή βαρβαρότητα να γίνει μια κοινωνική πραγματικότητα. Παρεμπιπτόντως, ετοιμάζονται πολλά πράγματα, αφού φρέσκες ιδέες μας κατακλύζουν από παντού και υπάρχει μόλις διάθεση να τις πραγματοποιήσουμε".

Έχουν ήδη σταλεί...

Η κασέτα με ηχητικά ντοκουμέντα από ομιλίες του μπαρμπα-Γιάννη Ταμπάκου στους φίλους στην Τρίπολη και στην Β. Εύβοια, καθώς και ο τόμος του "Αλφα" στη φίλη από την Πάτρα. Παρακαλούμε τον Γ.Μ. από Κέρκυρα να επιβεβαιώσει τη διεύθυνσή του τηλεφωνώντας στην εφημερίδα για να του σταλεί ο τόμος που ζητήσει.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635). ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Πολυτεχνείο '95

➤ Μέσα στο ίδιο με τις προηγούμενες δίκες κλίμα, έγινε τη Δευτέρα και ολοκληρώθηκε την Τρίτη, 23 και 24 Φεβρουαρίου, το εφετείο 73 ατόμων για τη συμμετοχή τους στην κατάληψη του Πολυτεχνείου του '95. Με παρουσία περίπου των μισών και με πρωτόδικες ποινές που κυμαίνονταν από 4 έως και 22 μήνες, καταδικάστηκαν τελικά σε 3 μήνες με αναστολή 15 σύντροφοι, με την κατηγορία της "διατάραξης οικιακής ειρήνης". Και πάλι χωρίς αποδείξεις και ενοχοποιητικά στοιχεία.

Το μόνο κριτήριο "ενοχής" ήταν ο πολιτικός λόγος που έκφρασαν και η αξιοπρεπή στήριξη του λόγου που τους ώθησε και έμειναν μέσα στο Πολυτεχνείο. Οι υπόλοιποι είτε εγκλωβίστηκαν, είτε πέρασαν για το γνωστό λουλουδάκι και βέβαια η έδρα τους αντάμειψε με αθώωση.

Υπάρχουν αρκετά εφετεία να γίνουν ακόμα. Ωστόσο αυτό που κυριαρχεί στις αίθουσες των δικαστηρίων είναι η γελοιότητα και ο διασυρμός της δικαιοσύνης για αυτά τα γεγονότα που σημάδεψαν τη νεώτερη πολιτική και κοινωνική ιστορία.

➤ Αφέθηκε τελικά ελεύθερος με περιοριστικούς όρους ο αναρχικός Γιώργος Βλασσόπουλος. Το συμβούλιο εφετών δέχτηκε την αίτηση αναστολής της ποινής του επιβάλλοντάς του εγγύηση 500.000 δραχμών, απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και εμφάνιση κάθε πρώτη του μήνα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του.

Γ.Κ.

★ Πορεία αλληλεγγύης στον ιρακινό λαό και καταγγελίας του ρόλου των αμερικάνων και των συμμάχων τους πραγματοποιήθηκε την περασμένη Πέμπτη, από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και ανεξάρτητους αγωνιστές.

Η πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 300 άτομα, ξεκίνησε από την πλατεία Κάνιγγος και κατέληξε, υπό τη στενή επιτήρηση των ΜΑΤ, στην αμερικάνικη πρεσβεία. Στο τέλος σύντροφοι έκαψαν συμβολικά μια αμερικάνικη σημαία. Σε όλη τη διάρκεια της διαδήλωσης ακούστηκαν συνθήματα καθαρά αντιιμπεριαλιστικού περιεχομένου με τις επιμέρους διαφοροποιήσεις που είχε ο καθένας.

Είναι ξεκάθαρο πλέον ότι η κατάσταση του "μη πολέμου" στο Ιράκ συνεπάγεται ψεύτικη ειρήνη. Το εμπόργκο εναντίον του πληθυσμού της χώρας συνεχίζεται, η αμερικάνικη κυβέρνηση (ή αλλιώς το ΝΑΤΟ) δεν είναι διατεθειμένη να λάβει υπόψη της τις αποφάσεις του ΟΗΕ και οι κάμερες του CNN θα επανέλθουν στο Ιράκ σύντομα.

T.X.

1918: Ιδρυση της ΓΣΕΕ

1998. 80 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ: Επιτακτική η ανάγκη για ένα εργατικό κίνημα ταξικό-ανατρεπτικό, κόντρα στην ενσωμάτωση και τη υποταγή

ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 4 ΜΑΡΤΗ. 7.00 μ.μ.

«από την ιστορία του εργατικού κινήματος...»

Εισηγητές:

Γιαννιράκος Δ., Ιστορικός
ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ

• Κουκουλές Γ., καθηγητής Πάντειου
Πανεπιστημίου
ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

ΤΟΤΕ, ΠΑΜΕ ΝΑ ΤΟ ΠΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΟ, ΝΑ ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΠΑΝΕΛΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑ ΜΑΛΑΚΑΣ.

ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΟΤΕ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ 9, 4ος ορόφος

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΜΑΡΤΗ. 7.00 μ.μ.

«Το εργατικό κίνημα σήμερα. Δυνατότητες και προοπτικές»

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΧΑΡΤΟΥ & ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΠΑΝΟΡΘΟΡΙΚΗΣ - ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ

• Δημοσιεύουμε την παρακάτω επιστολή της ομάδας "YA BASTA!" προς τη συντακτική συνέλευση της εφημερίδας μας παρόλο που περιέχει υβριστικούς χαρακτηρισμούς, για να μην θεωρηθεί ότι "λογοκρίνουμε" κάποιο κείμενο. Δεν αισθανόμαστε την ανάγκη να "ανασκευάσουμε" τις εντυπώσεις που δημιούργησε η δημοσίευση αυτών των κειμένων (πρόκειται για τα κείμενα με υπογραφή Ε.Π. και Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π., στο φύλλο 121, που αναφέρονται στη διάλυση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας και σε δημοσιεύματα του ΠΡΙΝ και του ΜΕΤΡΟ, αντίστοιχα), όχι μόνο επειδή δεν τα θεωρούμε "βδελυμογραφήματα", "apolitika ruparographeumatia" κλπ, αλλά και επειδή ανανεώνουμε την εκτίμησή μας στους παραπάνω συντάκτες πιστεύοντας ότι με τις -έως τώρα- σχετικές συνεργασίες τους έχουν συμβάλει κατά τρόπο πολύτιμο στην αρτιότερη ενημέρωσή για τον αγώνα των ζαπατίστας, και κατά συνέπεια στην προσπάθεια της εφημερίδας μας για έγκυρη Αντιπληροφόρηση.

Πιστεύουμε ότι ο καθένας/μία μπορεί να κρίνει την πολιτική διάσταση αυτής της ιστορίας διαβάζοντας τα επίμαχα κείμενα και τις σχετικές απαντήσεις.

"Αλφα"

(γλην του Γ.Κ. που διαφοροποιείται με το παρακάτω κείμενο)

• Με βρίσκει αντίθετο το πνεύμα της απάντησης από το κείμενο της συνέλευσης του "Αλφα" ως προς τα θέματα και τα ζητήματα που έχουν προκύψει μετά τη δημοσίευση των δύο κειμένων στο "Αλφα" της Ε.Π. και των Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π. στο φύλλο 121 και βεβαίως οι απαντήσεις που δημοσιεύτηκαν στα επόμενα φύλλα του "Αλφα" (no 122 και 123) ένα από την ομάδα "Ya Basta" και ένα υπογεγραμμένο από 21 πρόσωπα της ευρύτερης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το όλο θέμα θεωρώ πως δεν θα έπρεπε να αφορά συνολικά της εφημερίδας "Αλφα". Τα κείμενα στην εφημερίδα είναι ενυπόγραφα και την ευθύνη γι' αυτά φέρει ο υπογράφων. Είναι άστοχο και απαράδεκτο να γίνεται συνολική επίθεση στο "Αλφα" τόσο μέσω αυτών των κειμένων, όσο και με δημοσίευμα στο

ΠΡΙΝ. Η διάλυση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας δεν πρέπει να συμπαράσχει τα πρώην μέλη της σε "συντροφικά" μαχαιρώματα και χτυπήματα κάτω από τη μέση. Το όλο κλίμα με αφήνει "απέξω". Ούτε εγώ ούτε τα περισσότερα μέλη της εφημερίδας συμμετείχαν σ' αυτή την Πρωτοβουλία. Ωστόσο με συνέπεια και εγκυρότητα η εφημερίδα έδωσε και θα δώσει των αγώνα αντιπληροφόρησης για τον αγώνα των Ζαπατίστας. Ας της αναγνωρισθεί.

Γ.Κ.

Προς τη Συντακτική Επιτροπή του "Αλφα"

Στο φύλλο 121 της 14/2/98 της εφημερίδας σας, δημοσιεύθηκαν δύο κείμενα με υπογραφή Ε.Π. και Ε.Π., Κ.Τ., και Β.Π. αντίστοιχα, σχετικά με το κίνημα αλληλεγγύης στη ζαπατιστική εξέγερση.

Και τα δύο αυτά κείμενα είναι λίβελοι και το ύφος και το ήθος τους ουδεμία σχέση έχουν με την πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση -αντίθετα διακατέχονται από προσωπική εμπάθεια και μικροπρέπεια. Πολύ περισσότερο, είναι αντίθετα σε κάθε έννοια «πολύμορφης» και «πολύχρωμης» κινηματικής διαδικασίας, σε οποιαδήποτε μορφή συντροφικότητας και συνεργασίας.

Ειδικότερα, το ετεροχρονισμένο βδελυμογράφημα που αφορά τη συντρόφισσα Αγγελική Ξύδη (τα κείμενα που δημοσιεύθηκαν εδώ και ένα μήνα, αλλά οι «συντροφοί» θυμήθηκαν να απαντήσουν την ώρα που η Α.Ξ. βρίσκεται στο Μεξικό, συμμετέχοντας στο Καραβάνι Αλληλεγγύης στην Τσιάπας) όχι μόνο ξεπερνά τα όρια της φαιάς προπαγάνδας αλλά και εκφράζει την κομπλεξική αντίδραση των ειδικών ζαπατολόγων, που θεωρούν τους εαυτούς τους ως μόνους αρμόδιους για τη διάδοση των ιδεών και του λόγου του ζαπατιστικού κινήματος -και, βεβαίως, άριστους γνώστες των ισπανικών...

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι η εφημερίδα σας θα ανασκευάσει τις εντυπώσεις που δημιούργησε η δημοσίευση αυτών των κειμένων και θα διαχωρίσει τη θέση της από τέτοιου είδους απολίτικα ρυπαρογραφήματα.

Ομάδα αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης «Ya Basta!»

Υ, όπως Υπεκφυγή

Στο "Αλφα" τεύχος 121 της 14ης Φλεβάρη 1998, υπήρξε μια ευχάριστη έκπληξη για τον υπογράφο, ευχάριστη όχι για τα όσα γράφονταν, αλλά γιατί γράφονταν. Πιο συγκεκριμένα, στην τελευταία σελίδα της εφημερίδας και ίσως όχι τυχαία στο κλείσιμό της (ο "δαίμων της σελιδοποίησης"), δημοσιεύεται μια σύντομη αναφορά της Ε.Π. στην Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας στην Αθήνα, με αφορμή την αυτοδιάλυσή της.

Όταν διαβάσει κανείς το κείμενο μόνο ευχαριστιμένος δεν θα μπορεί να είναι, αφού απ' όσα γράφονται, προκύπτει το συμπέρασμα ότι ακόμη και σ' αυτό το ζήτημα, τελικά επικράτησαν σκοπιμότητες και λογικές που κάθε άλλο ταιριάζουν σε τέτοιες περιπτώσεις. Επιπλέον φαίνεται ότι κάποιοι και κάποιες, παρά τα χρόνια που πέρασαν, τους βαθμούς που έβαλαν ή πήραν, τα λάθη και την αυτοκριτική που θα όφειλαν να έχουν κάνει, παραμένουν αμετανόητοι-ες και πι-

στεύουν ότι αυτό που πρωτεύει στην κοινωνική δραστηριοποίηση δεν είναι η ανάδειξη των κοινωνικών ανταγωνισμών, η πληροφόρηση και συνειδητοποίηση ενός ευρύτερου φάσματος της κοινωνίας, η εισαγωγή και πρακτική εφαρμογή, στο μέτρο των δυνατοτήτων, ενός διαφορετικού προτάγματος που θα αποτελέσει τον πυρήνα μιας τάσης προς την ατομική και συνολική αυτονομία, αλλά, για να το πούμε απλά, το "μαγαζάκι" τους.

Αυτό βέβαια στον υπογράφοι είχε γίνει σαφές από τις ελάχιστες φορές που παραβρέθηκε σε συνέλευση της επιτροπής (η μία ήταν πριν το ταξίδι στην Ισπανία για τη 2η Διεπαιρωτική Συνάντηση και η άλλη μετά την επιστροφή) όπου η αδυναμία υπέρβασης προσωπικών και πολιτικών διαφορών ήταν κάτι παραπάνω από εμφανές. Όπως επίσης αποτελεί βεβαιότητά του, πως αν δεν υπήρχαν συγκεκριμένες ατομικές προσπάθειες, δεν θα είχε κυκλοφορήσει ούτε το πολύ καλό ενημερωτικό υλικό σχετικά με τον αγώνα των Ζαπατίστας, ούτε θα είχε πραγματοποιηθεί μια πετυχημένη συναυλία που μάζεψε αρκετό κόσμο και χρήματα, απαραίτητα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των μακρινών, αλλά και τόσο κοντινών Ινδιάνων συντρόφων και συντροφισσών. Συναυλία που παρεπιμπτόντως, ανέδειξε το πρόβλημα υπέρβασης για το οποίο μιλήσαμε προηγουμένως, όταν μετά τα θλιβερά επεισόδια από "ομάδες απόμων" υπήρξαν καταγγελίες και απαντήσεις που ακολουθήσαν τη γνωστή και τόσο βαρετή πεπατημένη. Το ευχάριστο όμως για το οποίο μιλήσαμε και στην αρχή, είναι ότι επιτέλους κάποια κακά κείμενα κατατίθενται στη δημοσιότητα και επομένως ανοίγουν το δρόμο για ανταλλαγή απόψεων πάνω σε ζητήματα συμπαράστασης και υπεράσπισης του συνεχώς προκύπτουν τα τελευταία χρόνια.

Τα συμπεράσματα που μπορούν να βγουν από τέτοιες συζητήσεις είναι πάντοτε χρήσιμα και για την ιστορική μνήμη, αλλά και ως οδηγός χρήσης για τα μελλούμενα. Γιατί αν δεν με απατά η μνήμη μου, τόσα χρόνια έγιναν πολλές επιτροπές για διάφορα ζητήματα, αλλά ποτέ δεν κατατέθηκε ένας λόγος γι' αυτές, τα προβλήματα που είχε η μία ή η άλλη μέθοδος αντιμετώπισης, οι λογικές που αναπτύχθηκαν, γιατί πετύχαμε σ' αυτό και αποτύχαμε στο άλλο, τι κατακτήθηκε και τι χάθηκε κ.ο.κ. Προτιμούμε να αποφεύγουμε τις επώδυνες συζητήσεις δημοσίως, παρότι μας βασανίζουν ιδιωτικώς, ενώ όταν υπάρχει κάποια δημόσια αντιπαράθεση, αυτή συνήθως καταλήγει σε ανταλλαγή ύβρεων και παραπέρα σχηματισμών. Έτσι και τα λάθη του παρελθόντος επαναλαμβάνονται, και κάθε φορά βρισκόμαστε να συζητάμε πάντοτε από την αρχή. Δηλαδή στο αλφάβητο του κινήματος παραμένουμε στάσιμοι στα πρώτα γράμματα. Όμως, αντί να ακολουθήσει η ανταλλαγή απόψεων που στη χρησιμότητά της μόλις αναφερθήκαμε, ήρθε η δυσάρεστη, αν και αναμενόμενη, έκπληξη στο φύλλο 122 της 21ης Φλεβάρη του "Αλφα". 21 υπογραφές γνωστών στελεχών της λεγόμενης Άκρας Αριστεράς (λέω λεγόμενης γιατί δεν ξέρω πόσο καλύπτει ο όρος αυτός τους υπογράφοντες και τις υπογράφουσες), έρχονται να κατακεραυνώσουν την Ε.Π., αλλά, ω του θαύματος, όχι γι' αυτά που έγραψε για την Πρωτοβουλία, αλλά για όσα συνυπέγραψε μαζί με τους Β.Π. και Κ.Τ. για ένα θέμα που έχει να κάνει με τους Ζαπατίστας και αφορά το πώς παρουσιάζεται

η υπόθεσή τους σ' ένα life style αριστερίζον έντυπο εμπόρευμα. Δηλαδή η τακτική "χτυπάμε το σαμάρι για ν' ακούσει ο γαϊδαρός" εφαρμόζεται για μια ακόμη φορά, αφού ως γνωστόν είναι πιο εύκολο να απαντά κανείς στο αν συμφωνεί ή όχι με μια μετάφραση, στο αν οι Ζαπατίστας διαθέτουν στρατόπεδα ή απελευθερωμένες κοινότητες (αφ' και οι αριστεροί εντός ή εκτός εισαγωγικών θα πρέπει να είναι πιο προσεκτικοί με τα στρατόπεδα, γιατί έτσι την πάτησαν κάτι ξαδερφάκια τους του τύπου Τρότσκι από τον μεγάλο αδελφό τύπου Στάλιν), ή να σχολιάζει το ύφος του γραπτού λόγου, παρά να μπαίνει στην ουσία των θεμάτων που έθιγε το κείμενο της Ε.Π. Χρησιμοποιώντας μάλιστα και το "εύρημα" το κείμενο να μην υπογράφεται μόνο από μέλη της Πρωτοβουλίας που διαφωνούν με τα λεχθέντα της Ε.Π., αν και είναι σαφές για όσους διαθέτουν την ελάχιστη νοημοσύνη ότι εκεί σκοπεύει, η όλη απάντηση παρουσιάζεται σαν απόπειρα αποκάστασης της καλής μας φιλίας που έθιξαν κάποιοι ρυπαρογράφοι. Αλλά τότε θα μπορούσαν απλώς να πουν ότι κύριοι και κυρίες, γράψατε αυτά κι αυτά για την κ. Ξύδη, έχετε λάθος σ' αυτό και σ' αυτό και ας αφήσουμε επιτέλους τους αναγνώστες να κρίνουν.

Όμως αυτό δεν γίνεται και το ωραίο είναι ότι ουσιαστικά καταγγέλλουν για σταλινισμό ανθρώπους που η μέχρι στιγμής ιστορία τους στους κοινωνικούς αγώνες ποτέ δεν άφησε υπονοούμενο για κάτι τέτοιο, ούτε ποτέ κατηγορήθηκαν για κάτι ανάλογο, πράγμα που δεν μπορούμε να πούμε για τουλάχιστον μερικούς από τους υπογράφοντες, που η πρακτική τους έχει προκαλέσει αρκετές αντιπαράθεσεις, το λιγότερο, στο πρόσφατο και πιο μακρινό παρελθόν (ας πούμε γεγονότα Καραβελ '84, Χημείο και Πολυτεχνείο '85, κατάληψη Πολυτεχνείου '90, συγκρούσεις 10-11 Γενάρη '91, κλπ). Όσο για το αν εξασφαλίζει η παρουσία κάποιου 30 χρόνια στο κίνημα την αντικειμενικότητα και τις καλές προθέσεις, ας θυμηθούμε ότι και ο Στάλιν με 50 χρόνια στο αριστερό κίνημά τους, δεν εμποδίστηκε στο να γίνει ο γνωστός Στάλιν! Εξ' άλλου, οι υπογράφοντες και οι υπογράφουσες, διαθέτοντες και πικρή πείρα από ευάριθμους συντρόφους και συντρόφισσες του παρελθόντος τους, που από το συνεπή αλτουσεριανό και την ανελέητη κριτική των ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους, έγιναν τα αξιόπιστα αριστερά γρανάζια και μοχλοί του, μάλλον θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτικοί, με την ξαναπατήσουν στο μέλλον. Το πόσο δε, εμπνέονται έντυπα και άτομα του περιβάλλοντός τους από το κίνημα των Ζαπατίστας, φάνηκε π.χ. και από τις ανταποκρίσεις από την πανευρωπαϊκή πορεία του Άμστερνταμ, όπου οι αναρχικές οργανώσεις και άτομα απ' όλη την Ευρώπη εξαφανίζονται ως δια μαγείας, παρά την πολυπληθή παρουσία τους και το σημαντικό ρόλο που έπαιξαν στην οργάνωση και πραγμάτωση του εγχειρήματος. Τέλος, είναι το λιγότερο κωμικό να κατηγορούνται οι Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π. ότι προσπαθούν να κρατήσουν καλά κρυμμένα μουσικά και μονοπώλησουν την πληροφόρηση σχετικά με τους Ζαπατίστας, όταν οι συγκεκριμένοι είναι όχι μόνο από τους πρώτους που ασχολήθηκαν με την ευρύτερη δημοσιοποίηση του ζητήματος στην Ελλάδα, ταξίδεψαν στην Τσιάπας με τις πλέον αντίξοες συνθήκες, χωρίς την εγγύηση των ΓΣΕΕ/υποστηριζόμενων καρα-

βανιών και άνευ πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης υπερατλαντικών αποστολών, αλλά φρόντισαν γενικότερα να γίνει ζήτημα και της αριστεράς μια υπόθεση που μάλλον με αμηχανία αυτή την αντιμετώπιση αρχικά. Βεβαίως εδώ πολλά θα μπορούσαμε να πούμε γι' αυτή την αμηχανία της ελληνικής αριστεράς, θεσμικής και εξωθεσμικής, απέναντι σ' ένα τέτοιο κίνημα, αφού είναι γνωστή η εμμονή της στην αναζήτηση του επαναστατικού εργατικού υποκειμένου που θα εισβάλλει στην κεντρική πολιτική σκηνή και η μεσολαβητική, χειραγωγική και απαξιωτική διάθεση απέναντι σ' άλλα υποκείμενα ή εκφράσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Φαίνεται να ενοχλεί αρκετά αυτούς που θέλουν να είναι οι μοναδικοί εκπρόσωποι και διαπαιδαγωγοί των κοινωνικών κινήσεων το ότι ένα θέμα παγκοσμίου ενδιαφέροντος αναδεικνύεται από συλλογικότητες και άτομα του αναρχικού χώρου. Όπως μάλλον φαίνεται να ενοχλεί και ο προφανής αντιεξουσιαστικός χαρακτήρας του κινήματος των Ζαπατίστας, που αν σίγουρα απέχει από τις διάφορες τάσεις του ευρωπαϊκού αναρχισμού, είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο πως δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με τον λενινισμό, παραδοσιακό ή "καινοτόμο", που κουβαλούν και προβάλλουν όλα αυτά τα χρόνια οι διάφορες αριστερές. Κι εδώ θα ήθελα να πω, ότι η κάλυψη του θέματος τουλάχιστον όσον αφορά το "Αλφα" είναι εξαιρετική και σχεδόν πλήρης, κι αυτό το γράφει κάποιος, που τουλάχιστον όσοι παρεπιδημούν εν τη Ιερουσαλήμ το γνωρίζουν καλά, πως έχει ασκήσει οξυτάτη κριτική στην εφημερίδα αναφορικά με το περιεχόμενο και τις εν γένει εντυπώσεις και μη επιλογές της. Κά βεβαίως θα πρέπει να αναφερθεί και η πετυχημένη εκδήλωση που έγινε στην ΑΣΟΕΕ με βίντεο και πολλές πληροφορίες από την Τσιάπας, που οργάνωσαν ελάχιστα άτομα, με ανάμεσά τους και αυτά που καταγγέλλονται ως κομιντέρν του ζαπατισμού.

Δεν θέλω να σταθώ στα όσα έγραψε η Ε.Π. για την Πρωτοβουλία, ούτε στην κριτική των τριών στην Αγγελική Ξύδη, γιατί αυτό δεν είναι το κίνητρο για τη γραφή αυτού του κειμένου. Από την πλευρά των 21 θιγθέντων, η απάντησή τους επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά τη γνωστή ρήση των σπουασιονιστών για τους σταλινικούς και το βαρέλι με τις ρέγγες. Όπως επίσης δεν θέλω να τελειώνω στα γρήγορα λέγοντας, μα τι ήθελαν οι σύντροφοι και οι συντροφισσες μαζί τους, αφού είναι γνωστό εδώ και πολλά χρόνια πως όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα, τον τρώνε οι κόττες. Αλλά να σκεφτώ πως δουλεύεις για κοινωνικά θέματα σε δύσκολες εποχές από πλευράς διαθεσιμότητας χωρίς να γίνεσαι σεχταριστής, πως ενώνονται όλες οι διαθέσιμες δυνάμεις, μέσω της υπέρβασης, αλλά όχι και της κατάρτησης ή κατάπληξης υπαρκτών και θεμιτών διαφορών. Ένα μεγάλο πρόβλημα που ξεφεύγει του παρόντος σημειώματος, αν και η πραγματικότητα το θέτει επείγοντως επί τάπητος και που προς το παρόν, λίγους φαίνεται να ενδιαφέρει στην Ελλάδα. Όμως όπως γράφει και η Εύη στο τέλος του πολύ ενδιαφέροντος κειμένου της, οι όπου γης "γοητευμένοι" έχουν μπροστά τους πολλές ακόμη ευκαιρίες συνάντησης. Να μην τις αφήσουμε να πάνε χαμένες θα πρόσθετα εγώ, αν κι αυτό, κάποια στιγμή, απαιτεί και οριστικές ρήξεις.

Παναγιώτης Καλαμαράς

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 123

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

Στις 18 Φεβρουαρίου ξεκίνησαν οι επισκέψεις των 200 περίπου ξένων-μελών της Διεθνούς Επιτροπής Πολιτών-Παρατηρητών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (μεταξύ των οποίων 40 περίπου άτομα από την Ελλάδα) σε διάφορες περιοχές της Τσιάπας. Οι ξένοι παρατηρητές -χωρισμένοι σε ομάδες- κατέγραψαν μαρτυρίες και καταγγελίες για την κατάσταση που επικρατεί στις κοινότητες της Βόρειας Τσιάπας, των Ορεινών και της ζούγκλας Λακάντονα, όπου είχαν εμφανώς ανασταλεί οι επίγειες και εναέριες περιπολίες των δυνάμεων του ομοσπονδιακού στρατού, ενώ δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που η Υπηρεσία Μετανάστευσης ταλαιπώρησε και δυσκόλεψε το έργο των μελών της Επιτροπής.

Στις 21 Φεβρουαρίου δολοφονήθηκε, μάλλον από μέλη της παραστρατιωτικής οργάνωσης Paz y Justicia, ένας ινδιάνος choi της Βόρειας Τσιάπας, που την προηγούμενη είχε δώσει συνέντευξη σε μέλη της Επιτροπής.

Στη διάρκεια της περασμένης βδομάδας οι παρατηρητές επισκέφθηκαν τα πέντα ζαπατίστικα Aguascalientes (Oventic, Morelia, La Garrucha και La Realidad) και συνομιλήσαν με μέλη αγροτικών οργανώσεων, τον κυβερνήτη της Τσιάπας, το δήμαρχο του San Cristobal και εκπροσώπους της Εθνικής Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τις Υπηρεσίες Μετανάστευσης.

Η συνέντευξη με μέλη της Γενικής Διοίκησης του EZLN δεν κατέστη δυνατή, αφού όπως αυτή ανέφερε σε απαντητική επιστολή της προς την Επιτροπή, η ομοσπονδιακή συνεχίζει να την καταδιώκει.

ΧΡΥΣΟΔΙΚΕΙΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Για τις 28 Φεβρουαρίου του '99, αναβλήθηκαν τελικά οι δίκες των μελών της επιτροπής αγώνα ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλείων χρυσού στο Στρυμονικό κόλπο καθώς και πολλών κατοίκων των κοινοτήτων της περιοχής. Αιτία της αναβολής η 48ωρη απεργία των δικηγορικών συλλόγων Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκης. Αξίζει να σημειωθεί ότι ανάλογες δικαστικές υποθέσεις με περισσότερους από τριακόσιους κατηγορούμενους ή και ολόκληρες κοινότητες, βρίσκονται σε εξέλιξη στην Πέργαμο, ενάντια στην εκεί εγκατάσταση μεταλλείων χρυσού της πολυεθνικής εταιρείας, TVX GOLD (EUROGOLD). Η αντίστοιχη επιτροπή αγώνα της Πέργαμου, έχει πάρει απόφαση να μην καταβληθούν οι χρηματικές εγγυήσεις (μερικές χιλιάδες δραχμές) ώστε να υπάρξουν κρατούμενοι και να κορυφωθεί η αντίδραση-αντίσταση στις επιλογές της τουρκικής κυβέρνησης και της εταιρείας.

N.J.N.P.-ΣΕΡΡΕΣ

Δημοσιογραφία και άρνηση

Με αφορμή το ζήτημα που ανέκυψε μετά το σχολιασμό του αφιερώνματος "Αποστολή στο Μεξικό- Ένας Μήνας με τους Συντρόφους του Μάρκος" της "συντρόφισσας Α. Ξ.", είναι ίσως απαραίτητο να ειπωθούν μερικά πράγματα σχετικά με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, την "επαναστατική δημοσιογραφία" και τον κίνδυνο της "δημοσιογραφικής επανάστασης".

Σύμφωνα με ένα απλό ορισμό (που κρύβει, όπως κάθε απλός ορισμός, και παγίδες), τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αποτελούν ένα από τα κύρια στηρίγματα της κυριαρχίας, ενώ τα έντυπα της άρνησης αποτελούν τη ζωντανή φωνή των κινημάτων.

Ωστόσο, δεν είναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο στα έντυπα τα οποία ανήκουν, ας πούμε, στο ρεύμα της άρνησης, να συναντιούνται χαρακτηριστικά των "επίσημων" μέσων μαζικής ενημέρωσης: πληροφοριοποίηση των γεγονότων, κουτσομπολιό, σχόλια, δημιουργία καταναλωτών επαναστατικότητας, απόκτηση "κύρους" μέσω της αρθρογραφίας. Από την άλλη μεριά, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο να συναντιούνται σε κυρίαρχα έντυπα χρησιμότερες αναλύσεις και πληροφορίες (και μιας και αφορμή γι' αυτό το σχολιασμό στάθηκε ένα δημοσίευμα σχετικά με τους ζαπατίστας, μπορούμε να φέρουμε ως παράδειγμα την αξιόλογη δουλειά σχετικά με τους ζαπατίστας της ομάδας του "Ιού"). Βέβαια, το σταθερό επιχείρημα είναι πως δημοσιεύματα τέτοιου είδους δίνουν άλλοθι στα κυρίαρχα ΜΜΕ. Ωστόσο, όπως έχει σήμερα διαμορφωθεί η κατάσταση στον χώρο του τύπου, είναι μάλλον δύσκολο να αυταπατάται κανείς σχετικά με την ανατρεπτικότητα π.χ. της Ελευθεροτυπίας. Στο μεταμοντέρνο σούπερ-μάρκετ της "προοδευτικής/ανεξάρτητης" δημοσιογραφίας μπορεί κανείς να βρει και χρήσιμα πράγματα (όπως άλλωστε και στα κανονικά σούπερ-μάρκετ) χωρίς να έχει αυταπάτες για τις αγαθοεργές διαθέσεις των σούπερ-μπακάλιδων της πληροφόρησης.

Εκτός από την ύπαρξη χρήσιμων (ανάμεσα στο βόθρο των υπολοίπων) δημοσιευμάτων στα επίσημα μέσα ενημέρωσης, παρατηρείται και μια συνολική στροφή στην πολιτική του μάρκετινγκ κάποιων παλαιότερων εντύπων, στροφή η οποία εκφράζεται και μέσα από την έκδοση άλλων, νέων. Επειδή απ' όλα έχει ο μπαχτσές και αφού στο μεταμοντέρνο παζάρι χωρούν τα πάντα, μετά από μια δεκαετία αποκλει-

στικής ενασχόλησης με το life-style, το κλάμπινγκ και τον κρεοπωλικό χειρισμό του σώματος (κύρια του γυναικείου), εδώ και αρκετό καιρό έχει αρχίσει να καλύπτεται και ο εμπορικός τομέας της πώλησης "σοβαρότητας" (με πρώτο διδάξαντα το ΚΛΙΚ). Και μέσα στην αγοροπωλησία της σοβαρής θεματολογίας, δεν θα μπορούσε να έλειπε και το επαναστατικό εμπόριο, με σημαίοφόρο το περιοδικό ΜΕΤΡΟ που "του αρέσουν τα hot μέρη", όπως έλεγε σε κάποιες από τις πρώτες του διαφημίσεις, με συνοδεία εκλεκτών πλάνων από ρίψεις μολότφ. Ιδιαίτερα χυδαίο, αν και είναι αμφίβολο κατά πόσο οι πελάτες του, στο βαθμό που δέχονται την πελατειακή σχέση, εξαπατώνται ή αυταπατώνται εν γνώσει τους.

Το πρόβλημα όμως είναι πως στην εποχή που διαλύονται οι αυταπάτες, αυτές δεν αντικαθίστανται από ελπίδες, αλλά από αδράνεια και σιωπηρή αποδοχή. Και η ελπίδα δεν μπορεί να γεννηθεί από την απλή καταγγελία των media.

Βέβαια, ο χώρος της άρνησης δεν μπορεί να απευθύνεται στα ΜΜΕ γιατί είναι σαν να τα αναγνωρίζει. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις (όταν δεν μπορεί ο ίδιος με την πρακτική του να δημοσιοποιήσει ένα επεισόδιο ζήτημα), μπορεί να χρησιμοποιεί τα ΜΜΕ, με την έννοια της "αξιοποίησης" κάποιων δημοσιογράφων, οι οποίοι θα προτιθόνταν οι ίδιοι να δημοσιοποιήσουν κάποιο ζήτημα λειτουργώντας ως "πράκτορες". Επίσης, τέτοιοι "πράκτορες" είναι χρήσιμοι, γιατί μπορούν να παρέχουν χρήσιμες πληροφορίες στις οποίες οι ίδιοι έχουν εύκολα πρόσβαση (όπως όμως τονίστηκε και σε προηγούμενο άρθρο, απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή, γιατί είναι γνωστή η ευκολία με την οποία οι πράκτορες γίνονται διπλοί).

Από την άλλη μεριά, ο χώρος της άρνησης δεν μπορεί να περιορίζεται στην καταγγελία των ΜΜΕ, γιατί αυτό είναι σαν να τα αναγνωρίζει από την ανάποδη. Αντί για την σχεδόν μπανάλ πλέον κριτική στα media, το ζήτημα είναι να διαμορφώσουμε τα δικά μας δίκτυα αντιπληροφόρησης, τους χώρους άμεσης επικοινωνίας, να δημιουργήσουμε προταγματικό λόγο και δράση. Πρέπει επίσης να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί ώστε να μην αναπαράγουμε μεθόδους των media στα δικά μας έντυπα. Το να αρνούμαστε τα σούπερ-μάρκετ της πληροφορίας δεν σημαίνει να φτιάξουμε το δικό μας συνοικιακό μπακάλικο...

N.N.

Ένα αντεστραμένο περισκόπιο...

"...έτσι ώστε αυτή η θεωρία της κούφιας Γης φτάνει να υλοποιηθεί, ας το πούμε έτσι, την ερμητική χιλιαστική εμμονή: αυτό που βρίσκεται κάτω είναι ίσο με αυτό που βρίσκεται πάνω!"

Ουμπέρτο Έκο, "Το Εκκρεμές του Φουκώ"

1. Η ιστορία: να μαθαίνεις να βλέπεις κάτω απ' τη γη

Η ιστορία του θαμένου κλειδιού λένε πως οι πρώτοι θεοί, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο, είχαν πολύ κακή μνήμη και αμέσως ξεχνούσαν όλα όσα έλεγαν ή έκαναν. Κάποιοι λένε πως αυτό συνέβαινε γιατί οι πιο μεγάλοι θεοί δεν είχαν τίποτα να θυμηθούν γιατί αυτοί υπήρχαν τον χρόνο που δεν υπήρχε χρόνος, δεν υπήρχε τίποτα πριν απ' αυτούς κι αφού δεν υπήρχε τίποτα πριν απ' αυτούς δεν υπήρχε τίποτα για να το θυμούνται. Ποιός ξέρει, το θέμα πάντως είναι πως ξεχνούσαν τα πάντα. Αυτό το ελάττωμα το κληρονόμησαν σε όλους τους κυβερνώντες που υπάρχουν και υπήρξαν στον κόσμο. Αλλά οι πιο μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, ήξεραν πως η μνήμη είναι το κλειδί για το μέλλον και έπρεπε να τη φυλάξουν όπως φυλάσσεται η γη, το σπίτι και η ιστορία. Έτσι, ως αντίδοτο για την αμνησία τους, οι πιο πρώτοι θεοί, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο, έφτιαξαν ένα αντίγραφο όλων όσων είχαν δημιουργήσει και όλων όσων ήξεραν. Αυτό το αντίγραφο το έκρυψαν κάτω από το έδαφος, ώστε να μην συγχέεται με ό,τι υπήρχε στην επιφάνεια. Έτσι, κάτω από το έδαφος του κόσμου υπάρχει ένας κόσμος πανομοιότυπος με αυτόν που βρίσκεται πάνω, με ιστορία παράλληλη με αυτήν της επιφάνειας. Ο πρωταρχικός κόσμος βρίσκεται κάτω απ' τη γη. Ρώτησα το γέρο-Αντόνιο αν ο υπόγειος κόσμος είναι ένα ακριβές αντίγραφο του κόσμου που γνωρίζουμε.

"Ήταν", μου απάντησε ο γέρο-Αντόνιο, "όχι πια". Γιατί -εξήγησε- ο έξω κόσμος διαταράχθηκε στο πέρασμα του χρόνου. "Όταν οι πρώτοι θεοί έφυγαν, καμιά κυβέρνηση δεν κοίταξε προς τα κάτω για να διορθώσει αυτά που είχαν διαταραχθεί. Έτσι, κάθε νέα γενιά αρχηγών πίστευε πως ο κόσμος που συναντούσε ήταν αυτός που ήταν και πως δεν μπορούσε να υπάρχει άλλος κόσμος. Έτσι, αυτό που βρίσκεται κάτω από τη γη είναι ίσο με αυτό που βρίσκεται πάνω, αλλά διαφορετικό".

Είπε ο γέρο-Αντόνιο πως γι' αυτό είναι που οι αληθινοί άντρες και γυναίκες έχουν το έθιμο να θάβουν τον ομφάλιο λώρο των νεογέννητων. Το κάνουν ώστε η νέα ανθρώπινη ύπαρξη να ρίξει μια ματιά στην αληθινή ιστορία του κόσμου για να ξέρει να αγωνίζεται ώστε να τον ξαναφτιάξει όπως πρέπει να είναι. Έτσι, αυτό που βρίσκεται κάτω δεν είναι μόνο ο κόσμος, αλλά και η δυνατότητα

για έναν καλύτερο κόσμο.

-Και υπάρχουμε και οι δύο; -με ρωτά η θάλασσα νωχελικά.

-Ναι, και μαζί -της απαντώ.

-Δεν σε πιστεύω -λέει η θάλασσα, αλλά κρυφά κοιτάζει γύρω της ψάχνοντας μια τρύπα που μια πετρούλα άφησε στην επιφάνεια.

-Πρέπει -επιμένω- Αν είχαμε ένα περισκόπιο θα μπορούσαμε να το δούμε.

-Ένα περισκόπιο;

-Ναι -της λέω- ένα περισκόπιο, ένα αντεστραμένο περισκόπιο...

2. Το χαοτικό κέλυφος της παγκοσμιοποίησης

"Μετά κατάλαβα πως η εικόνα προβαλλόταν σε μια άλλη οθόνη, που βρισκόταν πάνω απ' το κεφάλι μου, στην οποία εμφανιζόταν αντεστραμένη, και αυτή η δεύτερη οθόνη ήταν η προβολή ενός υποτυπώδους περισκόπιου, κατασκευασμένου από δύο κουτιά τοποθετημένα σε αμβλεία γωνία, το μεγαλύτερο από τα οποία λειτουργούσε ως περισκοπικός σωλήνας, περνώντας πάνω απ' το κεφάλι και την πλάτη μου, καταλήγοντας σ' ένα παράθυρο από το οποίο, χάρη σ' ένα παιχνίδι των φακών, έβλεπε ένα μεγάλο τμήμα απ' τις εικόνες του εξωτερικού".

Ουμπέρτο Έκο, ο.π.

Η παγκόσμια διαδικασία ομογενοποίησης/κατατεμαχισμού που διεξάγεται από το νεοφιλελευθερισμό έχει σαρώσει τα παλιά αυτονόητα της Εξουσίας και τα έχει επανοργανώσει ή αντικαταστήσει με καινούργια. Μεταξύ των θυμάτων αυτού του νέου παγκόσμιου πόλεμου βρίσκονται το εθνικό κράτος και η τριάδα πάνω στην οποία βασιζόταν: η εσωτερική αγορά, η εθνική γλώσσα και κουλτούρα και η τοπική πολιτική τάξη. Για να διατηρήσουν, ενισχύσουν και διευρύνουν αυτές τις τρεις βάσεις τους, τα εθνικά κράτη χρησιμοποιούσαν την αστυνομία και το στρατό, τις κυβερνήσεις, τους θεσμούς και τους νόμους, τα μέσα επικοινωνίας και τους διανοούμενους, με λίγα λόγια όλα όσα ήταν η ουσία του σύγχρονου κράτους. Ήταν, μα δεν είναι πια.

Η σύνθετη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, ειδικά ως αυτό που είναι, ένας πόλεμος καταστροφής/επαναρρύθμισης, εξαφανίζει τις εσωτερικές αγορές, τείνει να διαλύσει μέσα από μια βίαιη ομογενοποίηση τις εθνικές γλώσσες και κουλτούρες και αρχίζει να εκτοπίζει και να καταστρέφει τις τοπικές πολιτικές τάξεις. Με τη διαλυτική κρίση στα

Τι έγινε, παιδιά; Σ' αυτό το τεύχος
δεν γιορτάσαμε τον Τσε Γκεβάρα;

Όχι, μωρό μου! Αλλά έχουμε Ζαπατίστας!

Από το περιοδικό ΜΕΤΡΟ, τεύχος 28. Στο επόμενο τεύχος ξεπέρασε εαυτόν. "Let's Marx!"
Η μεταμοντέρνα αριστερά: από την ξεφτίλα της πρωτοπορίας, στην πρωτοπορία της ξεφτίλας...

ΑΝΑΛΥΣΗ

τρία θεμέλια των εθνικών κρατών, μπαίνουν επίσης σε κρίση τα στηρίγματά τους: ο στρατός, η αστυνομία, η κυβέρνηση, οι θεσμοί, οι νόμοι, τα μέσα ενημέρωσης, οι διανοούμενοι.

Τα κενά που δημιουργούνται από την κρίση δεν παραμένουν άδεια. "Η οικονομική παγκοσμιοποίηση έχει δημιουργήσει το δικό της κράτος. Ένα κράτος υπερεθνικό με τα όργανά του, τα δίκτυα επιρροής του και τα μέσα δράσης. Συγκεκριμένα, το σύμπλεγμα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη και της Παγκόσμιας Τράπεζας" (Ramonet, Ignacio "Desarmar los Mercados. Le Monde Diplomatique, Δεκέμβριος 1997, #525).

Οι οικονομικές υπερβόμβες, που εκρήγνυνται σύμφωνα με τις επιλογές της παγκόσμιας Εξουσίας, ερμηνεύουν πολιτικά, πολιτισμικά και οικονομικά τα έθνη του κόσμου. Εκατομμύρια άνεργοι, δεκάδες περιφερειακοί πόλεμοι, ανεπανόρθωτες καταστροφές στο περιβάλλον, εκμετάλλευση παιδικής εργασίας, αμέτρητοι θάνατοι από φτώχεια, εκατομμύρια πρόσφυγες σε αναζήτηση καλύτερων συνθηκών ζωής και σφαγές, όπως αυτή του Ακτεάλ. Όμως απώλειες υπάρχουν και στους παλιούς "από πάνω". Τα εναγώνια εθνικά κράτη παρασύρουν μαζί τους τις παλιές πολιτικές και οικονομικές εξουσίες. Στις μαζικές διαλύσεις επιχειρήσεων προστίθενται οι καταρρεύσεις ολόκληρων πολιτικών τάξεων.

Η λογική της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης δεν είναι μόνο οικονομική, είναι επίσης πολιτική. Η επιβολή μιας οικονομίας χωρίς σύνορα δεν είναι μόνο ένα καταναγκαστικό άνοιγμα των εθνικών αγορών, είναι επίσης (και πάνω απ' όλα) μια μάχη ενάντια στον υπεύθυνο της προστασίας αυτών των αγορών, το εθνικό κράτος. Η ομογενοποίηση της οικονομίας συμβαδίζει με τη διάλυση της "παλιάς" πολιτικής και την αντικατάστασή της από μια "σύγχρονη" πολιτική τάξη. Από τις παλιές κυρίαρχες εξουσίες απομένουν άτακτα υπολείμματα του περιπλοκού παζλ που τις διατηρούσε για δεκαετίες.

Ένα χάος συμπεριφέροντων και εκπροσώπων αυτών των συμφερόντων συσσωρεύεται στους ολοένα και στενότερους διαδρόμους των εθνικών εξουσιών. Οι πολιτικοί τού χθες αντικαθίστανται από νέα μοντέλα: πολιτικοί με χίλια πρόσωπα...

3. Η Νέα Πολιτική και οι Ιδιοκτήτες της

Τα 7 πρόσωπα των επαγγελματιών πολιτικών

"Όταν χρησιμοποιώ μια λέξη" είπε ο Humpty Dumpty με έναν μάλλον περιφρονητικό τόνο, "σημαίνει ακριβώς αυτό που επιλέγω να σημαίνει -ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο".

"Το ζήτημα είναι", είπε η Αλίκη, "αν μπορείς να κάνεις τις λέξεις να σημαίνουν τόσα διαφορετικά πράγματα".

"Το ζήτημα είναι", είπε ο Humpty

Dumpty, "ποιός θα είναι ο αφέντης, αυτό είναι όλο".

"Μέσα από τον καθρέφτη. Και τί είδε εκεί η Αλίκη", Λούις Κάρολ

Τον ίδιο καιρό που διαλύονται τα εθνικά κράτη, συγκροτείται το Παγκόσμιο Κράτος. Αυτό δεν χρειάζεται καμμία κοινωνία, μπορεί να απαλλαγεί απ' αυτήν γιατί η Εξουσία που του ανατίθεται πηγάζει από τις οικονομικές αγορές και τις υπερεπιχειρήσεις. Στη θέση των ψηφοφόρων, τα χρηματιστήρια παρέχουν την αναγκαία και μοναδική νομιμοποίηση: αυτήν της οικονομικής εξουσίας. Έχοντας έτσι τα πράγματα, το Παγκόσμιο Κράτος χρειάζεται, και τους παράγει, νέους πολιτικούς για να το διευθύνουν. Μη-πολιτικοί πολιτικοί (αφού εξαλείφεται η βάση της πολιτικής, οι πολίτες), ένα είδος κυβερνητικών μεταλλαγμένων, ικανοί για διάφορες λειτουργίες (προγραμματισμένοι σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο software, of course). Αυτοί οι "μη-πολιτικοί" παράγονται στα κέντρα "υψηλής" τεχνοκρατικής εκπαίδευσης (Οξφόρδη, Χάρβαρντ, Γιέηλ) και εξαγονται στις διάφορες χώρες για να ολοκληρώσουν την καταστροφή των εθνικών κρατών. Για να το κάνουν αυτό, χρειάζονται....

1ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Επιχειρηματίας
Στο σύγχρονο "εθνικό" κράτος η πολιτική είναι βασικά οικονομία της αγοράς. Η χώρα πρέπει να γίνεται αντιληπτή ως μια μεγαλύτερη ή μικρότερη επιχείρηση και πρέπει να χειρίζεται ως τέτοια. Τα πολιτικά προγράμματα μοιάζουν με προϋπολογισμούς επενδύσεων, κόστους και κερδών. Η

γώνες και τις απαιτήσεις τους, η οποία καθορίζει την ικανοποίηση των αιτημάτων ή την επαναδιατύπωσή τους. Τέλος, ό,τι αφορά τις νομικές ρυθμίσεις με τις οποίες οι κυρίαρχες πολιτικές τάξεις "νομιμοποιούν" την εξουσία και τη νομιμότητά τους. Όμως αυτό το νομικό πλαίσιο, βασικό συστατικό του εθνικού κράτους, αποτελεί ένα νομικό εμπόδιο για τη διάλυση των εθνών που χρειάζεται και προϋποθέτει η παγκοσμιοποίηση. Έτσι ο νεοφιλελευθερισμός διαλύει αυτό το νομικό σώμα και δημιουργεί άλλο στα μέτρα του. Στο όνομα της "ελευθερίας του εμπορίου" καταργούνται οι "εθνικές" νομοθεσίες σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση, τα εργασιακά διακρίματα, το περιβάλλον, τη δημόσια υγεία, τη γαιοκτησία, τη χρήση των φυσικών πόρων, τη μετανάστευση κλπ. Δημιουργούνται υπερεθνικοί νομικοί θεσμοί. Ένα παράδειγμα; Στον Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη διαπραγματεύεται κρυφά από το 1995 η Πολυμερής Συμφωνία για τις Επενδύσεις (MAI), που θα υπογραφεί το 1998 από τα κράτη-μέλη. Αυτή η συμφωνία δίνει στους επενδυτές μεγάλες εξουσίες απέναντι στις κυβερνήσεις σε ό,τι αφορά τις επενδύσεις, τα συμβόλαια και τη διαχείριση των κερδών. Γι' αυτό, ο "σύγχρονος" πολιτικός πρέπει να είναι επίσης δικηγόρος του διεθνούς χρηματισμού. Δικηγόρος του διαβόλου.

Από την εφημερίδα "La Jornada", 24 Φεβρουαρίου 1998. Στο επόμενο η συνέχεια και το τέλος. Μετάφραση: Ν.Ν.

3ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Διαφημιστής
Η "έκρηξη της αγοράς" συνοδεύεται από την "τεχνολογική επανά-

στρατηγός. Αν χθές η δικαιολογία για τους πολέμους ήταν το "έθνος", σήμερα είναι η "διατεταγμένη ελευθερία" (με το επίθετο "της αγοράς" παραδόξως συνημμένο). Οι μαζικές δολοφονίες και καταστροφές αποτελούν επίσης "διαφημιστικά μέσα" της οικονομοτεχνικής. Οι ΗΠΑ αποτελούν παράδειγμα γι' αυτό. Το Ακτεάλ και ο πόλεμος που διεξάγει στο Μεξικό ενάντια στους ινδιάνους ο Ερνέστο Σεδίσιο, του χάρισαν το χειροκρότημα τηλεοπτικών σχολιαστών, επιθεωρήσεων διανοουμένων, επιχειρηματικών κύκλων, του υψηλού κλήρου και παράκμιακών νομικών. Τα τέρατα που προωθούν αυτοί οι "στρατηγοί" δεν έχουν τίποτα να κάνουν με την τάξη. Ο κανόνας είναι η αταξία ενώ το χάος το διαχειρίζεται μια παγκόσμια οικονομία που εξακολουθεί να έχει ως

σημαντικό στηρίγμα την πολεμική βιομηχανία. Μετά το τέλος του 3ου παγκόσμιου πόλεμου (του "ψυχρού πόλεμου"), τα έξοδα για εξοπλισμούς μειώθηκαν σε όλο τον κόσμο. Όμως μετά το 1994 άρχισαν να ξανααυξάνονται: Στη Μέση Ανατολή, από 11,9 δισ. δολάρια το '94 σε 15,3 δισ. το '96. Στην άπω ανατολή, από 7 δισ. σε 8,9. Στη Λατινική Αμερική, από 0,8 σε 1,6. Στη νοτιοανατολική ασία, από 0,9 σε 1,4. Στην πρώην ΕΣΣΔ, από 0,1 σε 0,3. Μόνο στο ΝΑΤΟ μειώθηκαν από 9,3 σε 8,5. Το Διεθνές Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (IISS) δήλωσε πως το 1996 η παγκόσμια αγορά πολεμικών υλικών αυξήθηκε κατά 8%, φτάνοντας τα 39,9 δισ. δολάρια. Το 1994 είχε μειωθεί κατά 13%. Όλα αυτά, αφού

μοντέρνους πολιτικούς να συμπεριφέρονται περισσότερο ως ταξιδιωτικοί πράκτορες, με εμπειρία στις ξένες γλώσσες και στη διπλωματία του σαλονιού. Ο μοντέρνος πολιτικός δεν έχει εθνικότητα ή ιδιοσυγκρασία άλλη από αυτή της αγοράς. Είναι βορειοαμερικάνος στις ΗΠΑ, και στη Λατινική Αμερική, και στην Ευρώπη, και στην Ασία, και στην Αφρική, και στην Ωκεανία. Η μοναδική πατρίδα του είναι η Wall Street, το χρώμα του είναι το πράσινο του δολλαρίου, σκέφτεται αγγλικά και ζει στους ρυθμούς των δεικτών Dow Jones και Nikkei.

6ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Ιστορικός
Στο νεοφιλελευθερισμό η ιστορία ανακυκλώνεται για να ακυρωθεί και να προκαλέσει μεταμέλεια. Στην παγκοσμιοποιημένη θυσία της ουτοπίας περιλαμβάνεται η πυρπόληση των σημαίων της εξέγερσης και ο εναγκαλισμός των σημαίων του κυνισμού και του συμβιβασμού. Η Γνώση ανακυκλώνεται και ανακυκλώνει τους "ιερείς" της. Η νέα αλήθεια, αυτή των εμπορικών αγορών, χρειάζεται νέους προφήτες. Ο νέος πολιτικός είναι επίσης ιστορικός, αλλά με αντεστραμμένη έννοια. Γι' αυτόν, μόνο το παρόν έχει αξία και το παρελθόν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως υπεύθυνο για ό,τι άσχημο συνέβη. "Η αληθινή ιστορία", μας λέει και λέει στον εαυτό του ο νεοπολιτικός, "αρχίζει με μένα".

7ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός Παντολόγος
Αφού η λογική του εμπορίου έχει εισβάλει στο κοινωνικό όλο και ο πολιτικός έχει γίνει ο διαχειρι-

...ή ένα θαμένο κλειδί, η μνήμη

λεγόμενη "δημόσια διαχείριση" γίνεται όλο περισσότερο διαχείριση και όλο λιγότερο δημόσια. Όπως σε μια επιχείρηση, το σημαντικότερο είναι η παραγωγικότητα, το μέγιστο κέρδος στο ελάχιστο κόστος. Σε αυτό το κριτήριο υπόκεινται τα κοινωνικά προγράμματα, οι πολιτικοί ελιγμοί, οι διεθνείς σχέσεις και συμμαχίες, οι εθνικές συμφωνίες, η πολιτική επιτυχία, τα κυβερνητικά σχέδια, η εκλογική διαδικασία. Για τον πολιτικό-επιχειρηματία οι πολίτες δεν είναι παρά υπάλληλοι και οι δημόσιοι λειτουργοί επιστάτες με περισσότερη ή λιγότερη εξουσία. Τα έθνη και οι προτεραιότητές τους αξιολογούνται με βάση κριτήρια "σύγχρονης οικονομοτεχνικής": αξίζει, ό,τι αξίζει ως παραγωγός/καταναλωτής. Ό,τι δεν αξίζει μπορεί και πρέπει να παραμεριστεί, να πεταχτεί.

2ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Δικηγόρος
Τα νομικά πλαίσια των παλιών εθνικών κρατών αποτελούν εμπόδιο για την οικονομική παγκοσμιοποίηση. Συνήθως, τα εθνικά νομικά πλαίσια ανταποκρίνονται σε τρεις όψεις: Την ιστορική, η οποία περισυλλέγει την εθνική ιστορία και αποτελεί μια νομική έκφραση του παρελθόντος. Την όψη που αφορά τους λαϊκούς α-

σταση" και τη συνακόλουθη δημιουργία των λεωφόρων της επικοινωνίας. Μέσα από αυτές, ο χώρος των κοινών δέχεται την εισβολή της αγοράς και των συναφών αγορασσε-πούλησε. Έτσι, η μοντέρνα πολιτική ασκείται ως "παγκόσμια διαφήμιση". Ο πολιτικός ηγέτης κατασκευάζεται από τη διαφήμιση. Μετριότητες μεταμορφώνονται σε μεγάλους ηγέτες χάρη στις διαφημιστικές και θεατρικές τεχνικές. Η "νομιμότητα" της κυβέρνησης εξαρτάται όλο και περισσότερο από τη διαφημιστική μηχανή, τόσο ιδιότροπη όσο και η αγορά την οποία υπηρετεί. Ένα σκάνδαλο, με κατάλληλους χειρισμούς, μπορεί να καταστρέψει μια πολιτική καριέρα ή να την απογειώσει, ακόμα και τα δύο μαζί (βλέπε τον Bill Clinton και το σκάνδαλο "Deep Throat"). Στο βαθμό που η πολιτική υποβιβάζεται σε ένα ζήτημα της αγοράς, δηλαδή μια ανταλλαγή εμπορευμάτων, ο πολιτικός πρέπει να χειρίζεται τις τεχνικές της διαφήμισης.

4ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Στρατηγός
Η πολιτική, όπως από την αρχή της στην ιστορία της ανθρωπότητας, είναι πάνω απ' όλα η άσκηση της οργανωμένης βίας. Γι' αυτό ο μοντέρνος πολιτικός είναι επίσης

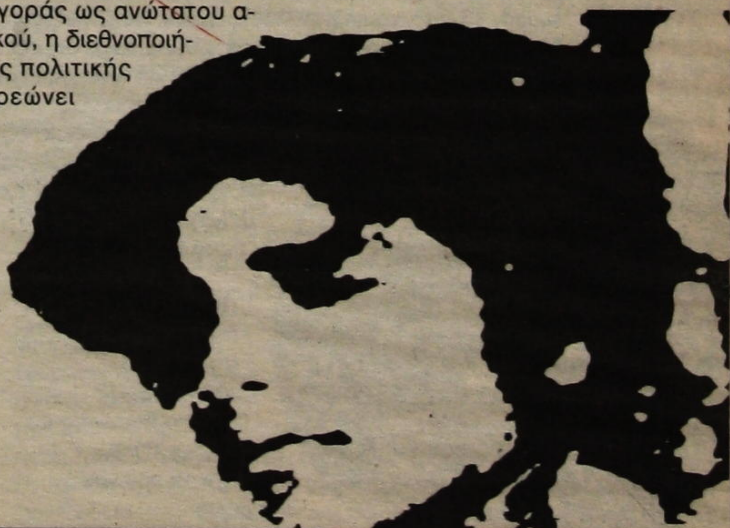
από το 1987 ως το 1994 είχε μειωθεί στο 61,5%. Σε ό,τι αφορά τους κύριους πωλητές όπλων στο 1996: οι ΗΠΑ έχουν το 42,6% της παγκόσμιας αγοράς, η Βρετανία το 22,1%, η Γαλλία το 14,1%, η Ρωσία το 8,6%, το Ισραήλ το 3,3% και η Κίνα το 1,5%. Μετά το 1990 παρουσιάζουν άνοδο οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η Γαλλία, η πρώην ΕΣΣΔ παρουσιάζει πτώση, ενώ παραμένουν σταθερά το Ισραήλ και η Κίνα (Ian Black και David Fairhall, "The Guardian", 1997)

5ο πρόσωπο:
Ο Πολιτικός-Πρέσβης
Με τη διάλυση των συνόρων για το κεφάλαιο και τον καθορισμό της αγοράς ως ανώτατου αφεντικού, η διεθνοποίηση της πολιτικής υποχρεώνει τους

στής αυτής της εισβολής, οι "γνώσεις" του πρέπει να καλύπτουν το όλο και οι πολιτικοί να έχουν άποψη για τα πάντα. Και αν ένα τμήμα από αυτό το "όλον" δεν μεταφράζεται σε όρους της οικονομοτεχνικής, τότε δεν αξίζει καμμία προσοχή...

Αυτά είναι τα επτά πρόσωπα του σύγχρονου πολιτικού. Σας ενδιαφέρει η θέση; Δεν απαιτείται καμία ευφυΐα (ο Μένεμ στην Αργεντινή, ο Φουτζιμόρι στο Περού και ο Σεδίσιο στο Μεξικό το αποδεικνύουν). Αρκεί να υπακούτε την αγορά...

Subcomandante Insurgente Marcos, πλανήτης Γη, Φλεβάρης 1998

Γερμανία: Θεσμοθέτηση του ρατσισμού

Σύμφωνα με οργανώσεις αλληλεγγύης προς τους μετανάστες και τους πολιτικούς πρόσφυγες, τον τελευταίο καιρό περνούν στη Γερμανία όλο και περισσότεροι νόμοι και διατάξεις με στόχο τον περιορισμό των δικαιωμάτων των ξένων στη χώρα, και ιδιαίτερα αυτών που προέρχονται από τα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη και τις αναπτυσσόμενες χώρες. Με αυτό τον τρόπο, η γερμανική κυβέρνηση φαίνεται πως αντιμετωπίζει τους ξένους ως πρόβλημα, συντασσόμενη ουσιαστικά με τους ακροδεξιούς, και τροφοδοτεί το ρατσισμό και την ξеноφοβία.

Η οργάνωση για τα δικαιώματα των πολιτικών προσφύγων Pro-Asyl, που έχει έδρα την Φρανκφούρτη, καταγγέλλει πως οι γερμανικές αρχές προσπαθούν με διάφορους τρόπους να περιορίσουν τα δικαιώματα των μεταναστών. Σαν πρόσφατο παράδειγμα αναφέρεται η έγκριση από την Bundesrat, τη γερμανική γερουσία, νομοσχεδίου που στερεί από τους πρόσφυγες την κρατική βοήθεια, αν δεν μπορούν να αποδείξουν ότι κινδυνεύουν με διώξεις και δεν μπορούν να επιστρέψουν στη χώρα τους. Αυτό σημαίνει πως άνθρωποι χωρίς δουλειά και περιουσία θα πρέπει να αντιμετωπίσουν μόνοι τα έξοδα στέγασης και ιατρικής περίθαλψης, που τώρα καλύπτονται από το κράτος. Αυτό ουσιαστικά ισοδυναμεί με εξαναγκασμό επιστροφής στη Βοσνία 200.000 ανθρώπων, αφού έτσι καταδικάζονται σε πείνα. Άλλωστε, υπάρχει μια γενική απαγόρευση εργασίας στους πολιτικούς πρόσφυγες.

Αυτή η εξέλιξη αποτέλεσε μια δυσάρεστη έκπληξη για τις ανθρωπιστικές οργανώσεις, που έχουν τώρα ξεκινήσει εκστρατεία με σκοπό την καταψήφισή του νομοσχεδίου στη βουλή, όπου θα συζητηθεί τον Απρίλιο.

Κάποιες κυβερνήσεις κρατιδίων προσπαθούν ήδη να εφαρμόσουν την ιδέα του νομοσχεδίου, μεταφέροντας το βάρος της οικονομικής υποστήριξης των προσφύγων σε ανθρωπιστικές και εκκλησιαστικές οργανώσεις. Οι τοπικές κυβερνήσεις υπολογίζουν πως ξεδεύουν περίπου 600 με 700 δολάρια το μήνα για κάθε πολιτικό πρόσφυγα. Κάποιες προσπαθούν να εξαιρεθούν από την κρατική ενίσχυση συγκεκριμένες ομάδες προσφύγων, όπως οι βόσνιοι.

Η Χριστιανοσοσιαλιστική Ένωση, κόμμα της Βαυαρίας, δηλώνει πως ο έλεγχος της μετανάστευσης από κράτη εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα αποτελέσει ένα από τα κεντρικά σημεία της προεκλογικής εκστρατείας του στις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Ήδη η κυβέρνηση της Βαυαρίας πρότεινε τη μείωση του ορίου ηλικίας κάτω από το οποίο μπορούν παιδιά να εγκατασταθούν νόμιμα με τους μετανάστες γονείς τους στη Γερμανία από τα 16 στα 10 χρόνια. Μια άλλη πρόταση ήταν να απαγορευτούν οι γάμοι πολιτικών προσφύγων με γερμανούς πολίτες, πριν κριθεί η αίτησή τους για πολιτικό άσυλο.

Στη γερμανική πρεσβεία στην Αγκυρα, όσοι θέλουν να πάνε να μείνουν με συγγενείς τους στη Γερμανία πρέπει να περάσουν από γενετικό έλεγχο, ώστε να αποδειχτεί

η συγγένεια. Οι πρόσφυγες από κράτη όπου είναι αναγνωρισμένο ότι υπάρχει αυταρχικό καθεστώς και κίνδυνος διώξεων συχνά πρέπει να περάσουν τεστ γραφής και ανάγνωσης, ώστε να αποδειχτεί πως πραγματικά κατάγονται από εκεί. Όμως, τόσο η ύπαρξη διαφορετικών διαλέκτων μέσα στα σύνορα μιας χώρας, όσο και η έλλειψη ειδικευμένων γλωσσολόγων ικανών να αξιολογήσουν τα αποτελέσματα των τεστ, καθιστούν αυτή τη μέθοδο αναξιόπιστη.

Στη Σαξονία, οι οδηγοί ταξί έχουν δικαίωμα να ζητήσουν τα χαρτιά κάποιου, αν υποψιάζονται ότι μπορεί να είναι λαθρομετανάστης. Άλλωστε, οι οδηγοί ταξί, όπως και οι αεροπορικές εταιρίες, τιμωρούνται με πρόστιμο αν μεταφέρουν λαθρομετανάστη στη Γερμανία, είτε από πρόθεση είτε εν αγνοία τους.

Οι δεξιοί πολιτικοί επισείουν τον κίνδυνο να πνιγεί η χώρα από κύματα μεταναστών, ιδιαίτερα μετά την πρόσφατη μαζική άφιξη κούρδων προσφύγων στην Ιταλία. Είναι πεισμένοι πως η πλειοψηφία τους επιδιώκει να εγκατασταθεί στη Γερμανία και να ζει με κρατικές επιχορηγήσεις.

Σε διεθνές επίπεδο, γίνονται προσπάθειες να μειωθεί ο κατάλογος των κρατών για τα οποία αναγνωρίζεται πως υπάρχει αυταρχικό καθεστώς και αυξημένη πιθανότητα διώξεων, με συμμετοχή πάντα της γερμανικής κυβέρνησης. Ένα αποτέλεσμά τους είναι η απόφαση των υπουργών Εσωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να μην απαγορευτεί η απέλαση προσφύγων από την Αλγερία, αλλά να εξετάζονται οι περιπτώσεις μία προς μία, παρά τις συνεχείς καταγγελίες για αυθαίρετες συλλήψεις, εξαφανίσεις, ακόμη και σφαγές αμάχων από τον αλγερινό στρατό. Με βάση αυτή την απόφαση, δικαστήριο του Mainz απέρριψε την αίτηση για άσυλο αλγερινού, λέγοντας πως θα μπορούσε να γυρίσει και να μείνει σε κάποια περιοχή όπου "δεν γίνεται τρομοκρατικές επιθέσεις ενόπλων οργανώσεων".

Σύμφωνα με στοιχεία του ομοσπονδιακού υπουργείου Εσωτερικών, το 1997 ζήτησαν πολιτικό άσυλο στη Γερμανία 104.000 άτομα, 10 % λιγότεροι από το 1996. Αυτοί που έγιναν δεκτοί ήταν το 6 %, από 7.4 % την προηγούμενη χρονιά. Οι περισσότεροι προέρχονται από την πρώην Γιουγκοσλαβία, την Τουρκία και το Ιράκ.

Ιταλία: Νόμος για τους μετανάστες

Την περασμένη Παρασκευή, εγκρίθηκε από την ιταλική βουλή ένα νομοσχέδιο σχετικά με τη δυνατότητα νομιμοποίησης των μεταναστών, μετά από ένα χρόνο διαβουλεύσεων. Το νομοσχέδιο είχε αρχικά παρουσιαστεί τον Φεβρουάριο του 1997, αλλά αποσύρθηκε μετά από έντονες αντιδράσεις των δεξιών κομμάτων.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, οι μετανάστες που βρίσκονται νόμιμα στην Ιταλία για πέντε χρόνια, δικαιούνται μετά άδειας παραμονής χωρίς χρονικό περιορισμό. Από την άλλη όμως, όσοι έχουν ποινικό μητρώο ή δεν έχουν επίσημα έγγραφα που πιστοποιούν την ταυτότητά τους θα απελαύνονται άμεσα.

Οι μετανάστες χωρίς άδεια παραμονής δε νομιμοποιούνται, αλλά έχουν δικαίωμα να υποβάλλουν αίτηση αν αποδείξουν ότι βρίσκονταν στην Ιταλία πριν την ψήφιση του νόμου. Θα πρέπει όμως να αποδείξουν ότι έχουν δουλειά και καθαρό ποινικό μητρώο.

Μέσα σε τρεις μήνες, ο υπουργός Εσωτερικών, Giorgio Napolitano, θα υποβάλει στην ιταλική βουλή έκθεση σχετικά με τις δραστηριότητες των μεταναστών από κράτη εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη γεωγραφική κατανομή τους στη χώρα.

Οι μετανάστες δείχνουν επιφυλακτικοί ως προς το νομοσχέδιο, ενώ υπογραμμίζουν πως είναι πολύ δύσκολο να έχουν μόνη απασχόληση, πόσο μάλλον να έχουν προσληφθεί επίσημα, καθώς οι εργοδότες τους προτιμούν ως μαύρη εργατική δύναμη, που έχει χαμηλότερο κόστος και καθόλου δικαιώματα.

Ο νέος νόμος προβλέπει επίσης ορισμένους αριθμούς χορήγησης αδειών εργασίας σε μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη και τις αναπτυσσόμενες χώρες, που θα αλλάζουν κάθε χρόνο, ανάλογα με τις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Ακόμη, θα επιτρέπεται η επανένωση οικογενειών που μέλη τους βρίσκονται στην Ιταλία, μόνο όταν οι συγγενείς που είναι εγκατεστημένοι στη χώρα μπορούν να αποδείξουν ότι έχουν την οικονομική δυνατότητα να συντηρήσουν τα νεοφερμένα μέλη των οικογενειών τους, κάτι δύσκολο για τους ίδιους λόγους που ένας μετανάστης δεν βρίσκει σταθερή δουλειά.

Γενικά, ο νέος νόμος έχει αρκετές ομοιότητες με τον ελληνικό αντίστοιχο, καθώς εξασφαλίζει τη διαθεσιμότητα της φτηνής εργατικής δύναμης που αντιπροσωπεύουν οι μετανάστες, βάζοντας παράλληλα εμπόδια στη μονιμοποίηση της παραμονής τους, ώστε να είναι δυνατή η απέλασή τους αν η πολιτική ηγεσία το θεωρήσει χρήσιμο.

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, οι μετανάστες στην Ιταλία είναι περίπου 1.2 εκατομμύρια άνθρωποι. Το 40 % απ' αυτούς προέρχεται από ευρωπαϊκές χώρες (οι περισσότεροι από αυτούς από την Ανατολική Ευρώπη), το 30 % από τη Βόρεια Αφρική, 16 % από την Ασία και 14 % από την Αμερική. Κυβερνητική έκθεση αναφέρει πως το 1997 συνελήφθησαν 48.000 μετανάστες για παράνομες δραστηριότητες, κυρίως σχετικά με πορνεία και κατά δεύτερο λόγο ναρκωτικά. Το 28.4 % των κρατούμενων σε ιταλικές φυλακές είναι ξένοι πολίτες.

Αστυνομική διαφθορά στη Βραζιλία

Οι ομοσπονδιακές αρχές έστειλαν την περασμένη εβδομάδα 110 ομοσπονδιακούς αστυνομικούς στην πολιτεία Alagoas, με εντολές να εξετάσουν τις διασυνδέσεις αστυνομικών, πολιτικών, δικαστών και επιχειρηματιών με το οργανωμένο έγκλημα. Προηγούμενα, 19 αστυνομικοί, αρκετοί από τους οποίους υψηλόβαθμοι, είχαν συλληφθεί με κατηγορίες ληστείας τραπεζών και κλοπών αυτοκινήτων. Χαρακτηριστικά, ο πρώην αρχηγός της αστυνομίας της πολιτείας, Carlos Antonio Camilo Carvalho, θεωρείται ύποπτος για συμμετοχή σε 22 (!) ληστείες τραπεζών. Τρεις ακόμη ανώτεροι αξιωματικοί κατηγορούνται για λαθρεμπόριο όπλων από την Παραγουάη. Τέσσερις από τους 27 διοικητές αστυνομικών τμημάτων της πολιτείας ανακρίνονται για ανάμειξη σε εγκληματικές δραστηριότητες, ενώ 13 από τους προφυλακισμένους αστυνομικούς προσπάθησαν να δραπετεύσουν, στα τέλη Ιανουαρίου.

Στο Sao Paulo, 45 αστυνομικοί αποσπασμένοι στο τμήμα του Pinheiros τέθηκαν σε διαθεσιμότητα, μετά από κατηγορίες για συμμετοχή σε ενέδρες και ληστείες φορτηγών, καθώς και "έλλειψη επαγγελματισμού κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους". Άλλη ομάδα αστυνομικών, στην πόλη Sao Bernardo do Campo, στην ευρύτερη περιοχή του Sao Paulo, κατηγορείται πως δωροδοκούνταν από συμμορία ληστών που λήστευε γυναίκες οδηγούς στα τέλη του περασμένου χρόνου. Η συμμορία, αν και την ανακάλυψε η αστυνομία, συνέχισε τη δράση της, πληρώνοντας παράλληλα τους αστυνομικούς με λεφτά και κοσμήματα από τη λεία των επιθέσεων στις γυναίκες.

Στο Rio de Janeiro, 15 αστυνομικοί συνελήφθησαν επειδή εξεβίαζαν έμπορο ναρκωτικών. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου, οι αστυνομικοί ζήτησαν από τον έμπορο ναρκωτικών Ocimar Nunes, τον οποίο είχαν συλλάβει στα μέσα Ιανουαρίου, 8.000 δολάρια και οκτώ όπλα με αντάλλαγμα την απελευθέρωσή του.

Πηγή:
NEWS FROM BRAZIL
No 301,
από το SEJUP
(Servico Brasileiro de
Justica e Paz)
<http://www.oneworld.org/sejup>

Μετανάστες
Α. Τσίγκελ, 1927

Πόλεμος και πείνα στο Σουδάν

Την περασμένη εβδομάδα, ο Ο.Η.Ε. απήθυνε έκκληση προς τη διεθνή κοινότητα για τη συγκέντρωση 100 εκατομμυρίων δολαρίων που χρειάζονται για τις άμεσες ανάγκες των θυμάτων του εμφυλίου και της ξηρασίας στο Σουδάν. Σε δελτίο τύπου που δημοσίευσε το Γραφείο για το Συντονισμό των Ανθρωπιστικών Υποθέσεων αναφέρεται πως ο συνδυασμός της εντατικοποίησης των συγκρούσεων με την ξηρασία που πλήττει τη χώρα αναγκάζει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Ολόκληρες κοινότητες απειλούνται άμεσα από την πείνα και τις αρρώστιες. Η ανακοίνωση προσθέτει πως απαιτούνται 109.4 εκατομμύρια δολάρια για την άμεση ανακούφιση τεσσάρων εκατομμυρίων σουδανών, θυμάτων του πολέμου και της ξηρασίας.

Η παρατεταμένη ξηρασία σε νότιες επαρχίες της χώρας κατέστρεψε τις σοδειές. Οι τιμές βασικών ειδών διατροφής έχουν αυξηθεί τόσο, ώστε να είναι απαγορευτικές στον περισσότερο κόσμο. Ένα ακόμη πρόβλημα είναι πως κάποιες κοινότητες που έχουν πληγεί βρίσκονται σε περιοχές που είναι προσπελές μόνο από τον αέρα, γεγονός που αυξάνει σημαντικά το κόστος της βοήθειας.

Το κύριο βάρος της επιχείρησης ανακούφισης του πληθυσμού κρατάει η Operation Lifeline Sudan, μια συνεργασία υπηρεσιών του Ο.Η.Ε. και μη κυβερνητικών ανθρωπιστικών οργανώσεων, που ιδρύθηκε το 1988, όταν περισσότεροι από 300.000 σουδανοί πέθαναν από πείνα. Παρέχει βοήθεια σε κοινότητες στο νότιο και δυτικό Σουδάν, καθώς και σε στρατόπεδα προσφύγων κοντά στα αστικά κέντρα.

Ο εμφύλιος διεξάγεται στο νότιο τμήμα της χώρας, όπου η πλειοψηφία των κατοίκων είναι χριστιανοί ή οπαδοί παραδοσιακών αφρικανικών θρησκειών, σε αντίθεση με το βορρά, όπου πλειοψηφούν οι μουσουλμάνοι. Πέρα από τις θρησκευτικές διαφορές, υπάρχουν και αντίστοιχες πολιτιστικές. Το ένοπλο αυτονομιστικό κίνημα στο νότο υπάρχει από το 1983.

ANTONIN ARTAUD:

Η επανάσταση της συνείδησης

Στις 3 Μάρτη, συμπληρώνονται 50 χρόνια από το θάνατο του Αντωνέν Αρτώ. Με λίγη τύχη, θα γλυτώσει τα αφιερώματα... Στο 44ο φύλλο του ΑΛΦΑ είχε δημοσιευθεί ένα ιδιαίτερο κείμενο για τον Αρτώ, με τίτλο "Για την ανώτερη κορυφή του βάθους". Σε αυτό το φύλλο περιοριζόμαστε στη δημοσίευση αποσπασμάτων μιας ζωής που αναζητήσε την ενότητα του ζωντανού και την επανάσταση της συνείδησης

"Νοιάζεται ο Αρτώ για την επανάσταση; αναρωτήθηκα.

Χέστηκε για τη δικιά σας, όχι για τη δικιά μου, απάντησα, εγκαταλείποντας το σουρρεαλισμό, αφού ο σουρρεαλισμός έγινε κι αυτός ένα κόμμα.

Αυτή η εξέγερση για τη γνώση που η σουρρεαλιστική επανάσταση φιλοδοξούσε να αποβεί, δεν είχε καμιά σχέση με μια επανάσταση που ισχυριζόταν ότι γνώριζε τον άνθρωπο και τον φυλάκιζε στο πλαίσιο των πιο χυδαίων του αναγκών.

Η οπτική του σουρρεαλισμού και αυτή του μαρξισμού είναι ασυμβίβαστες. Και δεν αργήσαμε να το αντιληφθούμε όταν μερικοί από τους πιο διαπρεπείς σουρρεαλιστές αποφάσισαν να προσχωρήσουν στο κόμμα. Δηλαδή στο γαλλικό παρακλάδι της Τρίτης Διεθνούς της Μόσχας. Είστε σουρρεαλιστής ή μαρξιστής; ρώτησαν τον Αντρέ Μπρετόν, και αν είστε μαρξιστής, ποι-

ός ο λόγος να είστε σουρρεαλιστής;

Με λίγα λόγια, ο σουρρεαλισμός επρόκειτο να κατέβει στο επίπεδο του μαρξισμού, αλλά ωραία δε θά 'ταν να βλέπαμε το μαρξισμό να φτάνει το ύψος του σουρρεαλισμού;

Το 1926, αυτός ο ανταγωνισμός δεν μπορούσε να επιλυθεί μια και η Ιστορία δεν πήγε καλά. Σήμερα σκέφτομαι πως η Ιστορία πήγε καλά και πως υπάρχει ένα νέο γεγονός στη Γαλλία. Αυτό το γεγονός είναι η εμφάνιση μιας κεντρικής ιδέας στη συνείδηση της νεολαίας και αυτή την ιδέα που θέλω να αναπτύξω την ονομάζω συμπίλωση της κουλτούρας και του πεπρωμένου. Στην απελπισμένη συνείδηση της νεολαίας, μια νέα ιδέα της κουλτούρας γεννήθηκε. Η κουλτούρα αυτή που θέλει να γνωρίσει τον άνθρωπο, δημιουργεί μια υψηλή ιδέα γι' αυτόν. Δε δέχεται να διαχωρίζουν τη ζωή του ανθρώπου απ' αυτή των γε-

γονότων. Θέλει να εισχωρούμε στην εσωτερική ευαισθησία του Ανθρώπου που παίζει επίσης με τα Γεγονότα.

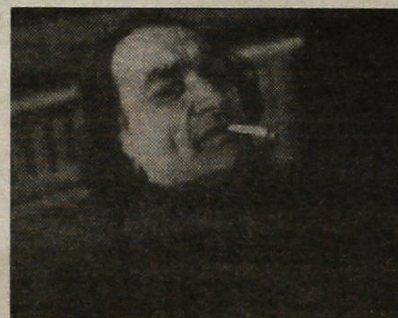
Η καινούργια νεολαία είναι αντι-καπιταλιστική, αντί-αστική, και, όπως ο ίδιος ο Καρλ Μαρξ, ένωσε κι αυτή την ανισορροπία των καιρών, όπου αναδεικνύεται η τερατώδης προσωπικότητα του Πατέρα που στηρίζεται στη γη και στο χρήμα. Στην κατηγορία ότι θέλει να καταργήσει την οικογένεια, ο Μαρξ απαντάει: "Την οικογένεια την έχετε ήδη καταστρέψει: πού είναι οι πατροπαράδοτες αρετές σας; Πέρα από κάθε αρετή, δεν βλέπω πια παρά ύλη, κι εγώ, ο Μαρξ, οργανώνω την ύλη, την οργανώνω τεχνικά και νομοτελειακά". Μπορού-

με να πούμε ότι από τις πατροπαράδοτες αξίες του Ανθρώπου, ο Μαρξ οργάνωσε αυτές που η αστική τάξη είχε αφήσει".

"Επειδή έχω μια ενωτική ιδέα της κουλτούρας, λέω ότι το να σκέφτεσαι, να κοιμάσαι, να ονειρεύεσαι, να τρώς, είναι όλα το ίδιο πράγμα. Όλα αυτά είναι η ζωή. Λέω όμως πως αυτό το ίδιο ένοποιητικό πνεύμα που συσσωρεύει πίνακες και και βιβλία και μαζεύει πέτρες στα μουσεία, είναι επίσης το πνεύμα που συγκαντρώνει αγαθά, που ασφυκτιά στην παραγωγή του κόσμου και που αποσπά για μερικά προνομιούχα άτομα μια ολόκληρη σειρά υλικών αγαθών των οποίων η ευχαρίστηση ανήκει σε όλους.

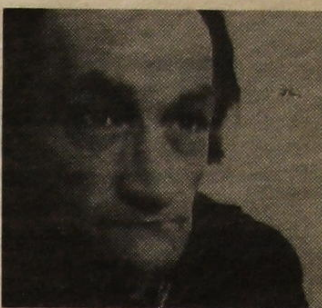
Αν λέω πως η αυθεντική κουλτούρα δεν είναι αυτή που έχει καταγραφεί, είναι γιατί έχω ένα συναίσθημα της ζωής που κινείται, και η κουλτούρα είναι συνδεδεμένη με την αρχή της ζωής που κινείται. Η καπιταλιστική Ευρώπη πιστεύει στην κουλτούρα των βιβλίων γιατί στη συντηρητική της ψυχή έχει μια συγκεκριμένη ιδέα για τη ζωή που κινείται.

Δεν πιστεύω στην κουλτούρα των βιβλίων, δεν πιστεύω στην κουλτούρα των γραπτών, γιατί βλέπω τη ζωή σαν ελεύθερος άνθρωπος, ελεύθερος, δηλαδή σαν άνθρωπος που δεν μπόρεσε ποτέ να δεσμευτεί".

"Υποφέρω τρομερά απ' τη ζωή. Δεν υπάρχει κατάσταση που να μην μπορώ να φτάσω. Κι είναι βέβαιο, ότι είμαι νεκρός από καιρό, ότι έχω ήδη αυτοκτονήσει. Μ' αυτοκτονήσανε, δηλαδή. Κι όμως, τί θα λέγατε για μια αυτοκτονία αντίστροφη, μια αυτοκτονία που θα μας έκανε να παλινδρομήσουμε, αλλά απ' την άλλη μεριά της ύπαρξης και όχι από την μεριά του θανάτου. Αυτό μονάχα θα είχε για μένα κάποια αξία. Δεν αισθάνομαι την επιθυμία του θανάτου, αισθάνομαι την επιθυμία του να μην υπάρχεις, του να μην είσαι ποτέ ριγμένος μέσα σ' αυτή τη διασκέδαση που σου προσφέρουν οι χαζομάρες, οι αποκηρύξεις, οι αρνήσεις κι οι άχρωμες συναντήσεις που είναι το εγώ του Αντωνέν Αρτώ, πολύ πιο αδύναμο απ' αυτόν τον ίδιο. Το εγώ αυτού του περιπλανώμενου σακάτη που από καιρό σε καιρό έρχεται να προβάλλει τη σκιά του πάνω στην οποία έχει φτύσει ο ίδιος από πολύ καιρό, αυτό το εγώ το ανάπηρο, που σέρνεται στη γη, αυτό το αυτοδύναμο, απίθανο εγώ, που παρ' όλα αυτά ξαναβρίσκει τον εαυτό του μέσα στην πραγματικότητα".

"Δεν πιστεύω ότι θα κατορθώναμε να αναζωογονήσουμε τον κόσμο όπου ζούμε, αλλά ούτε αξίζει τον κόπο να γινώσκουμε πάνω τον. Προτείνω όμως κάτι για να βρούμε από το μαρσισμό, αντί να καθόμαστε και να θρηνολογούμε για το μαρσισμό αυτό, την ανία, την αδράνεια και τη βλαξεία των πάντων. Καλώ για ένα θέατρο στο οποίο οι ηθοποιοί θα είναι σαν θύματα που καίγονται στην πυρά, γνέφοντας μέσα στις φλόγες."

"Κάθε φορά που η ζωή πληγώνεται, αντιδρά με το όνειρο και τους εφιάλτες.

Αυτό σημαίνει πως το γενικό ασυνείδητο βολιδοσκοπήθηκε από κάτι. Δίνει αυτό που διεφύλασσε.

Όταν μια γυναίκα έχει συλλάβει, ονειρεύεται χωρίς να το ξέρει ότι έχει συλλάβει. Όταν ένας άντρας πληγώνεται ή πρόκειται να αρρωστήσει ή ψυχομαχά, ονειρεύεται. Δίπλα στα όνειρα του ανθρώπου υπάρχουν όνειρα ομάδων και όνειρα χωρών.

Δεν ξέρω πόσοι είμαστε οι σουρρεαλιστές που 'χουμε νιώσει ότι απελευθερώνουμε με τα όνειρά μας ένα είδος ομαδικής πληγής, μια πληγή της ζωής.

Δίπλα στην ιδεολογία του ονείρου, μπροστά στο μίσος της πραγματικότητας, ο σουρρεαλισμός είχε κυριαρχήσει πάνω στην ευγένεια, πάνω στη στοιχειωμένη αγνότητα.

Ο πιο αγνός, ο πιο απελπισμένος ανάμεσά μας, έλεγαν για τον έναν ή τον άλλο σουρρεαλιστή. Γιατί για μας αγνό ήταν μόνο ότι ήταν σε απόγνωση.

Τί σημασία 'χει αν αυτή η αγνή φλόγα ήταν περιορισμένη να καίει τον εαυτό της και μόνο. 'Ηθελε ειλικρινά να 'ναι αγνή. Αυτή την αγνότητα αναζητήσε σ' όλα τα δυνατά επίπεδα: του έρωτα, του πνεύματος, της σεξουαλικότητας".

Ταυτόχρονα με την κοινωνική και οικονομικά αναπόφευκτη επανάσταση, περιμένουμε όλοι μια επανάσταση της συνείδησης που θα θεραπεύσει τη ζωή.

Εργογραφία

1921
"Το ατελιέ του Charles Dullin"
(Chroniques); Διάφορα ποιήματα στο Action no. 6
"Η ανταρτική", στο Action no. 10	"Τελεία και παύλα"
1922
"Bar Marin", "Aquarium"	1929
"Η τέχνη και ο θάνατος"
1923
"Δώδεκα ποιήματα", Collection Les Contemporains, Stock, Paris.	1930
"Το θέατρο του Alfred Jarry"
1925
"Για την αυτοκτονία", στο Le Disque Vert, no. 1
"Le Mauvais Rkueur" in Le Disque Vert, no. 2
"Avec moi dieu-le-chien, et sa langue", "Poëte Noir", "L'arbre", "La rue", "La nuit orphre", "Vitres de son"; poèmes, in Le Disque Vert, no. 3
"Σουρρεαλιστικά κείμενα", "Απάντηση στην έρευνα σχετικά με την αυτοκτονία", στο La Revolution Surrealiste no. 2
"Η δραστηριότητα του γραφείου σουρρεαλιστικών ερευνών", Γράμμα προς τους πρυτάνεις των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων", Γράμμα στον πάπα", Γράμμα προς τους διευθυντές των ψυχιατρείων", στο La Revolution Surrealiste no. 3	1931
"Ο καλόγερος" του Lewis σε απόδοση του Antonin Artaud
1932
Μετάφραση του "Crime Passionnel" του Ludwig Lewisohn
1933
"Το θέατρο της σκληρότητας"
1925
"Νέο γράμμα σχετικά με τον εαυτό μου", στο La Revolution Surrealiste no. 5
"Η απομυθοποίηση του όπιου"	1934
"Ο Ηλιογάβαλος ή ο εστεμμένος αναρχικός"
1926
"Το αμόνι των δυνάμεων", "Αποσπάσματα από ένα ημερολόγιο κόλασης"
"Γράμμα στον κανένα"
"Διακήρυξη σε καθαρή γλώσσα"	1936
"Τα επαναστατικά μηνύματα"
1927
"Στη μεγάλη νύχτα ή η απάτη του σουρρεαλισμού"	1937
"Οι νέες αποκαλύψεις της ύπαρξης"
	1938
"Το θέατρο και το δίδυμό του", Gallimard, Paris
	1944
"Εξέγερση ενάντια στην ποίηση" (amis de l'auteur), Paris
	1945
"Ταξίδι στην χώρα των Ταραχουμάρα"
	1946
Γράμματα από το Rodez, impr. G.L. Mano, Paris
	"Το θέατρο και η ανατομία", Γράμμα σχετικά με τον Λωτρεμόν", Cahiers du Sud, no. 275
	1947
Πορτρέτα και σχέδια, Galerie Pierre, Paris
	"Ο Van Gogh και η αυτοκτονία"
"Οι αρρώστιες και τα φάρμακα"
	1948
"Για να τελειώνουμε με την υπόθεση του Θεού"

Το ηλεκτρονικό κολάρο

του Jürgen Mümken

Σύμβολο μιας μελλοντικής τάξης πραγμάτων σε μία ελεγχόμενη κοινωνία

Ο "ηλεκτρονικός επιτηρούμενος κατ' οίκον περιορισμός" πρόκειται να εισαχθεί προσεχώς και στη Γερμανία. Φέτος τον Ιούνιο (1997) συμφώνησαν πλειοψηφικά οι υπουργοί Δικαιοσύνης των κρατιδίων και ο ομοσπονδιακός υπουργός Δικαιοσύνης με την πρόθεση των κρατιδίων του Βερολίνου και του Αμβούργου να προχωρήσουν σε ανάλογα πρωτοποριακά πειράματα. Αυτός ο "ηλεκτρονικός κατ' οίκον περιορισμός" πρόκειται να γλυτώσει από τη φυλακή άτομα καταδικασμένα σε ποινή φυλάκισης έως 6 μηνών. Η Βαυαρία και η Σαξονία εξέφρασαν αντιθέτως σημαντικούς ενδοιασμούς. Το "ηλεκτρονικό κολάρο" ως υποκατάστατο μιας ποινης φυλάκισης είχε διαμορφωθεί αρχικά στα πλαίσια μιας "πέρας για πέρας κριτικής τοποθέτησης απέναντι στις φυλακές" (Lindenberg 1992, 69), μπορεί όμως ως ελεγκτικός μηχανισμός να εξελιχθεί σε αφετηρία για ένα "διαρκή έλεγχο σε δημόσιο επίπεδο" (Deleuze 1993, 251).

Το "ηλεκτρονικό κολάρο" αποτελείται από έναν πομπό στο σώμα του/της επιτηρούμενου/ης, ο οποίος στέλνει σήματα σε ένα δέκτη, ο οποίος βρίσκεται στο τηλέφωνο του/της επιτηρούμενου/ης. Το τηλέφωνο είναι συνδεδεμένο με ένα πόστο επίβλεψης. Η ισχύς του δέκτη υπολογίζεται κατά κανόνα σε 30 με 40 μέτρα. Σε περίπτωση που ο/η επιτηρούμενος/η απομακρυνθεί από αυτή την ακτίνα, τότε καταγράφεται η διακοπή του σήματος ως ανεπίτρεπτη απομάκρυνση. Αυτό το σύστημα μπορεί εν τω μεταξύ να προγραμματιστεί έτσι που να χτυπάει ο συναγερμός με τη διακοπή του σήματος μόνο σε ορισμένα χρονικά διαστήματα. Κατ' αυτό τον τρόπο μπορεί να επιβληθεί από το δικαστήριο όχι μόνο ένας γενικός κατ' οίκον περιορισμός, αλλά και ένας που θα ισχύει μόνο για τις νυχτερινές ώρες, ώστε ο/η επιτηρούμενος/επιτηρούμενη να μπορεί π.χ. να πάει κατά τη διάρκεια της μέρας στη δουλειά του/της. Έτσι μπορούν μέσω αυτής της τεχνολογίας ελέγχου να επιβλέπουν αποτελεσματικά π.χ. μία απαγόρευση νυχτερινής εξόδου σε νεαρά άτομα. Το τελευταίο δεν εφαρμόζεται απ' όσο ξέρω μέχρι στιγμής σε καμία χώρα.

Η δεύτερη γενιά

Οι τεχνολογικές εξελίξεις πάνε όμως ακόμα πιο μακριά. Μία δεύτερη γενιά του "ηλεκτρονικού κολάρου" θα αφορά ένα "διαρκή και αξιόπιστο έλεγχο της παραμονής όχι μόνο εντός μιας κατοικίας, αλλά και εντός μιας καθορισμένης περιοχής μέσω ραδιοκυμάτων" (Lindenberg/Schmidt-Semisch 1995, 83). Αυτό όμως εξακολουθεί να προσκρούει σε ανυπερβλήτα τεχνικά εμπόδια:

"Από τις τρεις τροχιές, στις οποίες είναι επί μονίμου βάσεως εγκατεστημένοι οι δορυφόροι πλοήγησης, μπορεί να επιτευχθεί μόνο

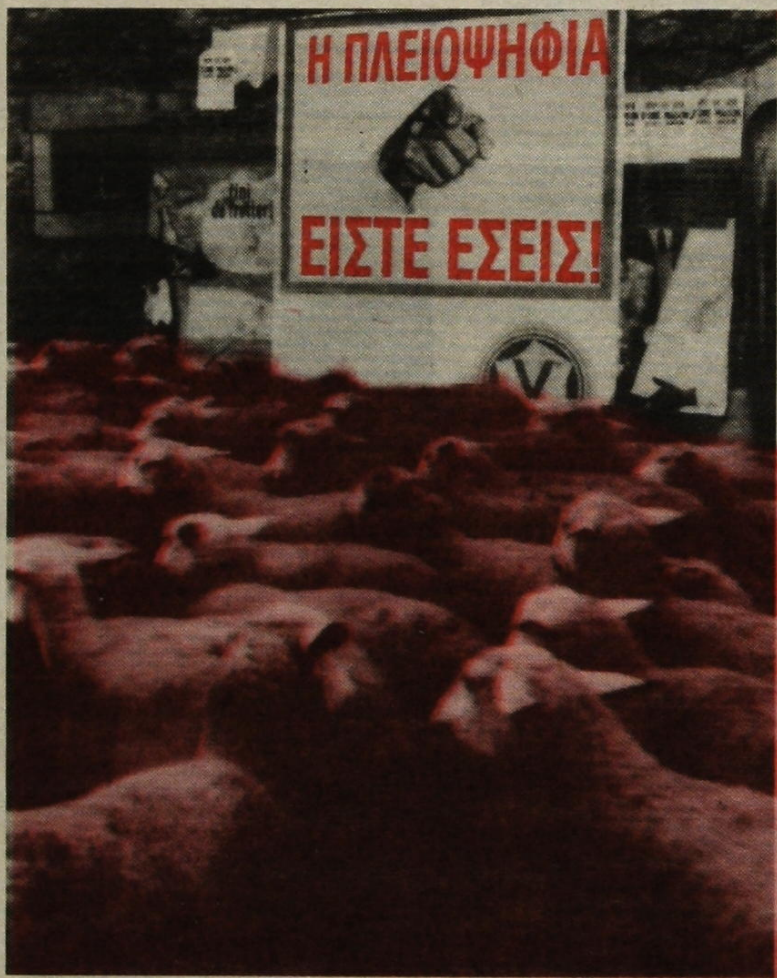
μία περιορισμένη ορατότητα. Εκτός των άλλων, η επισημάνση σχεδόν αποκλείεται σε αστικές περιοχές λόγω ψηλών εμποδίων, όπως κτισμάτων, χαλυβοκατασκευών, γεφυρών κτλ. Προκύπτουν "νε-

εισέλθει ή να τα εγκαταλείψει. Επίσης, μέσω αυτής της τεχνολογίας ελέγχου θα ήταν δυνατό να εντοπίζεται ο εκάστοτε τόπος διαμονής του "υπό έλεγχο υποκειμένου". Στη Μεγάλη Βρετανία, όπου σκέφτηκαν σοβαρά τη νέα δυνατότητα, δεν κατέστη δυνατό να χρησιμοποιήσουν το αυτόματο τηλεφωνικό δίκτυο για εμπορικούς λόγους λόγω υπερφόρτωσης. Κάτι τέτοιο μπορεί όμως να αλλάξει μέσω της προόδου της τεχνολογίας.

Αυτό το διευρυμένο "ηλεκτρονικό κολάρο" μπορεί να βρει εφαρμογή όχι μόνο εναντίον καταδικασμένων παραβατών, γιατί και "τα διευθύνοντα εμπορικά στελέχη επιθυμούν ηλεκτρονική προστασία των προσώπων τους, οι φοιτητές σίγουρα θέλουν να σεργιανίζουν στην πανεπιστημιούπολη το βράδυ, οι τραυματισμένοι στρατιώτες να κρυφτούν. Αξίζει ακόμα

"Το "ηλεκτρονικό κολάρο" αποτελείται από έναν πομπό στο σώμα του/της επιτηρούμενου/ης, ο οποίος στέλνει σήματα σε ένα δέκτη (...). Η ισχύς του δέκτη υπολογίζεται κατά κανόνα σε 30 με 40 μέτρα. Σε περίπτωση που ο/η επιτηρούμενος/η απομακρυνθεί από αυτή την ακτίνα, τότε καταγράφεται η διακοπή του σήματος ως ανεπίτρεπτη απομάκρυνση".

κρές" οπτικές γωνίες, οι οποίες δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτές, επειδή η δορυφορική επικοινωνία διεξάγεται μέσω μικροκυμάτων, τα οποία έχουν την τάση να συμπερι-

φέρονται σαν το φως και να απορροφούνται από τα εμπόδια" (Lindenberg 1992, 77).

Κανένα φράγμα στην τεχνολογία;

Μία εναλλακτική λύση αντί της παρακολούθησης από δορυφόρο αποτελεί το αυτόματο τηλεφωνικό δίκτυο. Αυτό το δίκτυο χωρίζει την περιοχή σε μικρά κελιά, τα οποία σε πυκνοκατοικημένες συνοικίες παρουσιάζουν μήκος πλευράς μόνο μερικών εκατοντάδων μέτρων. Έτσι θα μπορούσαν να καθοριστούν κελιά, στα οποία ο/η ελεγχόμενος/η δε θα επιτρέπεται να

να έχουμε υπό την επίβλεψή μας τη διαδρομή χρηματικών αποστολών ή φορτηγών γεμάτων με τσιγάρα ή ακριβά φάρμακα. Και μέσα σε αυτό το ποτ-πουρί εφαρμογών πρόκειται να αποκτήσουν και οι κατάδικοι την ευκαιρία να συμμετέχουν ως αόρατοι φυλακισμένοι παραγωγικά στις δυνατότητες της κοινωνίας" (Lindenberg/Schmidt-Semisch 1995, 85). Απομένει μόνο η απορία, ποιος θα εφοδιάζεται με αυτό το "ηλεκτρονικό κολάρο" τον 21ο αιώνα: καταδικασμένοι παραβάτες, δυνητικοί παραβάτες, πολιτικοί κρατούμενοι ή στο τέλος όλοι οι άνθρωποι για την ασφάλειά τους;

Η τρίτη γενιά

Ήδη όμως ονειρεύονται την τρίτη γενιά της ηλεκτρονικής επιτήρησης. Εδώ δε θα έχουμε να κάνουμε μόνο με σήματα προσδιορισμού σχετικά με το πού βρίσκεται κανείς, αλλά επιπροσθέτως και με παραμέτρους σχετικές με τη φυσιολογία του ατόμου. Οι πληροφορίες σχετικά με τη γεωγραφία και τη φυσιολογία επιτρέπουν νέες μορφές επέμβασης. Στην περίπτωση που ένα "υπό έλεγχο υποκείμενο" εισέλθει σε μια απαγορευμένη ζώνη, θα μπορούσε να ανοιχθεί μέσω μικροεπεξεργαστή μία ενσωματωμένη κάψουλα και να εισρεύσει στο κυκλοφοριακό του/της σύστημα ένα καταπραυντικό, για να ηρεμήσει τον/την επιτηρούμενο/η σε περίπτωση ανάγκης. Αυτό θα διευκόλυνε και το έργο της αστυνομίας, να απομακρύνει αυτό το άτομο από την απαγορευμένη ζώνη.

Σε αυτό έρχεται να προστεθεί το ότι μέσω των νέων τεχνολογιών πληροφόρησης και επικοινωνίας μπορεί οποιοδήποτε στοιχείο να αποθηκευθεί -προς το παρόν σε ξεχωριστές τράπεζες δεδομένων- και μ' αυτό τον τρόπο μπορούν να δημιουργηθούν προφίλ προσωπικότητας (κατανάλωσης, υγείας, κινητικότητας κτλ.). Η αστυνομική ματιά στις πειθαρχούμενες κοινωνίες του 19ου και 20ου αιώνα κατέστησε το άτομο ορατό: το άτομο φωτογραφίζεται από την εξουσία και στις μελλοντικές κοινωνίες ελέγχου θα γίνεται πλέον και η ακτινογραφία του. Μέσω της μετάβασης από τη φωτογράφιση στην ακτινογραφία αποκτά το πανοπτικό που βρίσκεται στη διάθεσή τους μία νέα διάσταση: "Οι τεχνολογίες επικοινωνίας επιτρέπουν, ιδιαίτερα με τη μορφή αλληλοσυνδεδεμένου ηλεκτρονικών δικτύων, μία μαζική διέγερση και διαμόρφωση της ίδιας εφαρμογής που σύστηνε με θέρμη ήδη η αρχή του πανοπτικού του Μπέντχαμ. Αυτό που υποστηρίζουν αυτές οι τεχνολογίες είναι ουσιαστικά η ίδια εξέλιξη εξουσίας και κυριαρχίας, αλλά απαλλαγμένες από τους αρχιτεκτονικούς περιορισμούς του σιδερένιου πρωτότυπου που παρουσιάστηκε από τον Μπέντχαμ. Στη βάση της "επανάστασης της πληροφορίας" δε θα λειτουργεί μόνο η φυλακή ή η φάμπρικα, αλλά η κοινωνική ολότητα ως ιερα-

χικά δομημένη, πειθαρχημένη πανοπτική μηχανή" (Kevin Robster και Frank Webster όπως παρατίθενται από τον Rheingold 1994, 352).

Το μέλλον αρχίζει σήμερα

Όμως οι τεχνολογικές δυνατότητες δεν εξηγούν το γιατί προβάλλει στον ορίζοντα η κοινωνία ελέγχου ως ένα νέο καπιταλιστικό καθεστώς υποταγής. Οι νέες τεχνολογίες δεν καθορίζουν ένα νέο τύπο κοινωνίας, αλλά ανοίγουν μόνο δυνατότητες μετασχηματισμού. Είναι κυρίως ο κοινωνικός διάλογος -κατά πρώτο λόγο ο κυρίαρχος διάλογος περί ασφάλειας- που μπορεί να επιβάλλει το μετασχηματισμό αυτό σε μια κοινωνία ελέγχου. Το "ηλεκτρονικό κολάρο" είναι έτσι μόνο ένα σύμβολο για αυτή τη διαμόρφωση της κοινωνίας. Οι αρχές μιας κοινωνικά ελεγχόμενης τάξης που περιγράφηκαν μέχρι τώρα είναι εν τω μεταξύ σε πολλά μέρη πραγματικότητα ή πρόκειται σύντομα να γίνουν, αν δεν εκδηλωθεί καμία αντίσταση ενάντια σε αυτές τις ελεγκτικές τεχνολογίες και τον κοινωνικό αποκλεισμό και περιθωριοποίηση των πιθανών "υπό έλεγχο υποκειμένων" (αστέγων, ζητιάνων, ναρκομανών και λαθρομεταναστών). Ο διωγμός από κέντρο των πόλεων μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία για τη δημιουργία "No-Go-Areas", δηλαδή να καθοριστούν περιοχές, στις οποίες να μην επιτρέπεται να εισέλθουν ή να τις εγκαταλείψουν συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες.

Οράματα

Πρέπει να εκδηλωθεί αντίσταση ενάντια στις διάφορες μορφές τωρινής ή μελλοντικής ρύθμισης της κοινωνίας στην κατεύθυνση πλήρους ελέγχου της, αν δε θέλουμε να γίνει πραγματικότητα ένα όραμα του Felix Guattari: αυτός "ζωγράφησε μια πόλη, στην οποία κάθε άνθρωπος μπορούσε να φύγει από το σπίτι του, το δρόμο του ή τη συνοικία του χάρη σε μια ηλεκτρονική (ατομική) κάρτα, μέσω της οποίας ανοίγει αυτό ή το άλλο φράγμα" αλλά η κάρτα αυτή θα μπορούσε να αδρανοποιηθεί για μία μέρα ή για συγκεκριμένες ώρες: αυτό που μετράει δεν είναι το είναι το εμπόδιο, αλλά το κομπιούτερ, το οποίο εντοπίζει την -επιτρεπόμενη ή ανεπίτρεπτη- θέση του καθενός" (Deleuze 1993, 261).

Αναφορές:

1. Deleuze, Gilles: Postskriptum über die Kontrollgesellschaften. Στο βιβλίο: Unterhandlungen, 1972-1990, Φρανκφούρτη 1993, στα ελληνικά (Η Κοινωνία του Ελέγχου) από τις εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, Φλεβάρης 1997
2. Lindenberg, Michael: Überwindung der Mauern. Das elektronische Halsband, Mόναχο 1992
3. Lindenberg, Michael/ Schmidt-Semisch, Henning: Wandelnde Gefόhngnisse, unsichtbare Gegangene. Στο περιοδικό: Die Beute 4/1995
4. Mümken, Jürgen: Die Ordnung des Raumes. Die Foucault'sche Machtanalyse und die Transformation des Raumes in der Moderne, (θα εκδοθεί τον Οκτώβριο από τις εκδόσεις ergon)
5. Rheingold, Howard: Virtuelle Gemeinschaft. Soziale Bewegungen im Zeitalter des Computers, Βόννη 1994

Πηγή: DIREKTE AKTION, Νοέμβρης/Δεκέμβρης 1997
Μετάφραση: Χ.Λ.